

POR Gazeen 49

PORGazeen 49: časopis vydávaný studenty Prvního obnoveného reálného gymnázia.

Redakce: Jan Kaczor, Jakub Hrab, Nora Behová, Jakub Kurnas, Jakub Vrba, Hynek Trojáněk, František Křapka, Vojtěch Witzany, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Běta Kovandová, Theodora Voráčková. To je lidí co? Ale ne zas tak moc, abys tam příště nemohl/a být i ty!

Šéfredaktor: Honza Kaczor

Sazba, grafická úprava: Hynek Hrab

Korektury: Martin Valášek

Ilustrace, foto: Vojta Witzany, Franta Křapka, Honza Kaczor, Kryštof Hejny, Mellisa Cain, Jirka Münich, Nora Behová, David Roesel, Jakub Hrab, Monika Jellušová, Claire Klingenberg, Iveta Rottová, Jakub Honců, Kuba Švejkovský, Kryštof Březina.

Tisk: Anti Intellectual Conspiracy

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00.

Ě-mejl: porgazeen@gmail.com

Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na **ý-mejlu redakce** či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky!

Cena: 30 Káčé

PORGazeen 49 vyšel v prosinci 2008 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si jistě nepřečtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšová mazlíčci a snad i tety z osmdvacátého kolena, vychází díky velkorysému finanční podpoře Eduarda Huliciuse, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou poklonu a uctivě děkujeme!

ÚVODNÍK

Drahé babičky, vždy, když se podílím na tvorbě nového PORGazínu, myslím na vás. Přemýšlím o tom, co si budete myslet, až se vám dostane do rukou. Jak se vám budou líbit články, co se dozvíte nového a jaké interní žerty vám nebudou úplně jasné. Pokud toto číslo nevlastníte úplně náhodou, dovolil bych si předpokládat, že je to po dlouhé době nějaká větší dávka informací ze života a smrti PORGu, tedy naší školy. Ale to by asi byla pěkná nuda, že? A tak se dlouhodobě snažíme o to, aby náš časopis nepřinášel pouze nějaké zprávy ze školního prostředí, ale aby případně zaujal i naprosto nezaujaté čtenáře. Jako pisatel úvodníku bych si dovolil doporučit strany 8 až 10 týkající se státní maturity, která si na některé z nás už brousí zuby, dále pak stranu 14 o Novém PORGu, stranu 16 s malou vzpomínkou na léto, reportáž z pánských WC na str. 19 pro silnější náтуры. A na závěr dvojstranu 22 a 23 obsahující několik opravdu samostatných útvarů, které snad ani žádný časopis k životu nepotřebují. Na poslední straně vás čeká Deutsche Seite, pro ty z vás co ještě umí německy. Musím přiznat, že redakce tohoto čísla se doopravdy sešla pouze jednou, a to na začátku. Zbytek činnosti, jak kreativní, tak organizační, se odehrával mezi obrazovkami našich počítačů. Nová doba? Neřekl bych, ale nové vydání z toho vzešlo. Doufám, že si jej o Vánocích náležitě užijete a že vám pod stromečkem udělá radost.

S přáním všeho dobrého,
Jakub Hrab

OBSAH

4	5	ŠVP Střelské Hoštice
6	7	Mellisa Cain
8	9	státní maturita
10	11	fyzika na PORGu a v Anglii
12	13	ČUVUN, tyrkysová trika, beer and brasieres
14	15	Nový PORG, rozhovor s Francouzku
16	17	vor, ponožky a sandály
18	19	La Manche, Annaberg, toalety
20	21	MatFyz, žárovka, Wachovští, Babička démonická
22	23	Vicky, Cristina, Barcelona, virtuální třídnice, anglická promoce
24	25	prznění klasika, komix a tragix
26	27	Perly svini/m, Deutsche Seite

Nad dopisy čtenářů

Nenáviděný porgazíne, již po šesté vám píšeme se stále stejným požadavkem. Vaše odporná urážka vmetená do tváře naší hrdé a neposkrvněné demokratické strany nemůže být ignorována. Nejen, že se navážíte do nás a našeho humanistického magazínu, ale také šíříte pomlvy a lživé informace. Pod palbou! nikdy nepatřilo jednomu člověku, ale celému národu! A tvůrce těchto odporných pomluv sám arcikacíř Hrab, syn ďábla, uctivač alternace a Švankmajera, stále nebyl vydán našemu demokratickému svobodomyšlnému a republikánskému soudu. Proto opakujeme naše požadavky:

- 1) Požadujeme vydání Jakuba Hrabu, syna ďábla, uctivače alternace a Švankmajera, bychom ho mohli podrobit humanímu a demokratickému právu útrpnému.
 - 2) Požadujeme finanční odškodnění ve výši 200 000 Kč, slovy dvouset tisíc korun českých, jinak podáme celou věc k našemu stranickému a nestranickému soudu, který se skládá z nás tří, jenž svobodně rozhodne, co s tím.
 - 3) Požadujeme veřejnou omluvu ve vašem fašisticko-socialistickém plátku, velikosti aspoň jedné normostrany, zavedené Státním výborem pro Státní byrokracii.
- S přáním všeho zlého, váš milovaný Triumvirát

Drahý Triumviráte,

V redakci jsme zhodnotili Váš dopis a došli jsme k závěru, že zřejmě narážíte na můj článek nazvaný „Stalo se? Moc médií, doma – včera, dnes a zítra“ uveřejněný v PORGazeenu 47.

Tam jsem zmínil následující: „Fojtíkův militantní časopis ‚Pod palbou‘ byl zakázán.“

Pokud se tímto cítíte uraženi, je to mně, i celé redakci hluboce líto. Kdybyste bývali četli i úvod článku, věděli byste, že jeho obsah nemusí být pravdivý. Uvedli jsme, že informace v něm obsaženy byly kýmisi vyřčený, a to je pravda. Bohužel se tímto nedostáváme k Vaším požadavkům.

Zdá se, že celá věc okolo Vašeho magazínu je více než záhadná. Rádi otiskneme Váš článek objasňující magazín Pod Palbou! a jeho militantnost, či komu všemu patří. Prosíme o rozsah do jedné normostrany, a pokud možno nějakou ilustraci. Odměnou dostanete jedno číslo PORGazeenu zdarma, protože PORGazeen patří těm, co do něj píšou, a těm, co si ho koupí.

Za redakci,
Jakub Hrab, Syn Ďábla

Stalo se! Stalo se! Stalo se!

* D. H. znásilněn piškoty. Otěhotněl.* Spali jsme v Rudolfinu, Japonka po pěti pivech stejně hrála jako o život.* P. M. ztratil vlasy. A rozum.
* Horst ze sekundy prolomil softwérový Hadriánův val, Říman Filip se zlobí. Příbik Augustus uděluje čestné podmínečné vyloučení.*
Bidláková se školou plíží v tygřím modelu aneb věčný soubor modelů C. K. vs. Z. B. * Z T. CH. je modelka. Teď, když je ve vyšších kruzích, může směle organizovat setkání s krásnými Brazilci. L. M. se nemůže dočkat.* Bočan se stáhl do pozadí, je z něj šedá eminence. * Uhlíř hraje v opeře. * M. V. má osobní problém s P. B. Bude za tím velká křivda z minulého života. Nebo tak něco. * Někdo a někdo a někdo slavil v Molotow baru 17 let + 12měsíců. Někdo přišel domů pozdě. Někdo později. A někdo stále bloudí. * Někdo slavil podobně, někde úplně jinde * Kvarta odchází na učňák. Skoro dobrovolně. * Berle jsou opět in! (Jirko! Hanki! Franto! Báro! (Viléme?) Zařídte se!) * Sekundání pijí pod dohledem prof. Profoty černé pivo.* Čím líp klapete, tím lepší ženská... A když to ten chudák nemá, samičky na něj neletí. * V souvislosti s rekonstrukcí Korábu nastaly „drobné“ změny v rozvrhu. Držíme dietu nebo jsme ve škole o čtyři hodiny dýl. * D. B. se už totálně stylizoval do role ženy. Načapán na dámském záchodě. * Echo už zase usnulo zimním spánkem. Ne nadlouho. S PORG TV kuje pikle. * Věděli jste, že malí tučňáci chodí do školky? * Hromadná exploze se po třídních schůzkách nekonala. Dusí to v sobě a čekají na vhodnou příležitost. * Bojme se Hrabína! * Fufu. Kufu. Kufr. Rufr. Pardon, Rufer. * Profotovi prý budou zase rodit. * A. R. strčila ruku do kalhot M. D. a pak mu ještě vynadala. * Z. Ž. stále sochá z mrkví. * R. H. se chtěl nastěhovat ke své francouzské přítelkyni, načež byl vyhoštěn z Francie. * MÁŠ FIXY? * J. T. už dávno nechodí s H. D. a dále se vídají pouze v Eurestu na Zámečku. N. K. zase dělá křena. M.V. zatím neztrácí naději, přestože H.D. má svalovce * M. J. přečetl Wojnu a mír. Hanki taky, ale Tatiček o tom neví. Co? * Tercie si koupila do třídy krásný barevný polštář. Prý stál pět táců. * Zatímco H. K. dopisoval rubriku Stalo se, J. H. mu nezpůsobně civěl na monitor a odmítal odejít. Že prý jsou piškoty naprosto nevinné a nic takového by neudělal. * MF DNES: Bémovi se postaví Topolánek! *

* V.M. + M.L. * B.H. + J.T.? * A.Z. + J.M. * V.H. + M.Č. * Š.P. + J.D. * Padafka + X * M.P. + T.B. * A.V. + P.F. * N.V. + D.H. * F.M. + M.K. * R=U/I * B.K. + F.K. * A.Š. + Š.K. * R.H. + V.S. * M.K. + O.S.* H.H. + J.M. * M.D. + M.V. * Z.B. + Z.B. * J.H. + A.?. * J.K. + A.R. * M.V. + J.B. * A.K. dala kopačky Š.T. – J.H. obratně využil situace * B.M. + V.P. * KSM – Klub starých mládců přibírá nové členy, ptejte se v oktávě!

Student se ptá, vedení odpovídá

Rubrika „Student se ptá, vedení odpovídá“ přichází se třetím dílem, ve kterém, stejně jako v předchozích dvou, bude pan profesor Příbik jakožto zástupce vedení školy odpovídat na dotazy studentů, tedy i Vás, čtenářů. Případné dotazy zasílejte na emailovou adresu kurnas@porg.cz, čímž nejenže projevíte zájem o věci školní, ale také si získáte můj nezkroutný obdiv a povděk, což si dovoluji nazvat ještě cennějším. Teď už ale k obsahu.

DAVID ROESEL: Proč není možné používat standardní programy na školních počítačích, přestože to školu nic nestojí? (Mozilla Firefox, Opera)

D. P.: Informoval jsem se u správce počítačové sítě a byl jsem ujištěn, že na všech stanicích v počítačové učebně jsou nainstalovány programy, které umožňují standardní práci na PC: kancelář: MS Office 2003; soubor manager: Total Commander; fotky a obrázky: Zoner Photo Studio 11; filmy: Windows Media Player 11, Media Player Classic; archiv:Winrar; tvorba PDF: PDF Creator; vypalování DVD: Roxio Creator; web: Internet Explorer 7; FIREFOX. Na 1 PC jsou navíc programy na zpracování hudby: Finale; Cubase; Cakewalk.

Správa školních počítačů resp. sítě má trochu jinou povahu než údržba vašeho domácího PC. Pokud správce sítě dělá svou práci dobře, tak síť nekolabuje a běžný uživatel může provádět na PC běžné úkony a má k tomu odpovídající nástroj. Což se mi dle výčtu programů a minimu výpadků sítě jeví jako plně funkční.

Pokud začnete na síť instalovat velké množ-

ství programů, zvyšujete pravděpodobnost, že se některý program někde zasekne a vyvolá další komplikace. To pak otravuje všechny uživatele a stojí to PORG další peníze na opravu. Tudíž musíte volit kompromis mezi bezproblémovým provozem pro drtivou většinu uživatelů a nespokojeností úzké skupiny specialistů. Na druhou stranu budete-li mít pocit, že by většina uživatelů toužila po nějakém dalším programu a používala jej, tak kontaktujte správce sítě pana Filipa.

NORA BEHOVÁ: Zajímalo by mě, proč studenti angličtiny skupiny D nemají ani jednu hodinu s rodilým mluvčím, přestože jsou již na vyšším stupni, zatímco jedna polovina primy jako jediná třída z nižšího stupně, rodilého mluvčího má?

D. P.: Prima má rodilého mluvčího proto, že platí vyšší školné, které tuto skutečnost zohledňuje. Příští rok bude rodilý mluvčí v primě a sekundě atd. (rodíče primánů a sekundánů budou platit příští rok vyšší školné než rodiče ostatních studentů). Zaměření skupiny D je trochu odlišné od ostatních

skupin. V tomto případě je důraz kladem jednoznačně na „use of english“, „reading“ a „writing“. Nezakrývám, že toto opatření v sobě obsahuje i motivační složku pro rychlé opuštění nejslabší skupiny.

FRANTIŠEK ALFERI: Proč je ve výroční zprávě Nového Porgu, že na projektové škole v přírodě se jede se studenty našeho gymnázia, a v naší výroční zprávě to není?

D. P.: Upřesním, že píšete o letní škole v přírodě, tj. o sportovních projektech. Vzhledem k tomu, že Nový PORG má v současné době málo studentů (na vyšším gymnáziu pouze primu a sekundu), je pravděpodobné, že bychom spojili síly a umožnili studentům se hlásit i na akce na druhé škole. Líbí se mi i to, že by se studenty a učitelé vzájemně seznámili. Proč toto není explicitně uvedeno ve výroční zprávě PORGu Libeň, nevím, ale nehledal bych za tím nic zásadního.

Připravil Kuba Kurnas, kvinta

ŠVP

Střelské Hoštice

Francouzská kuchyně v jižních Čechách

Je ráno a prší. Mírím k chatce, kde se koná náš projekt a kde je také – celkem příznačně – umístěná marodka. Ještě tu nikdo není. Jdu dovnitř a dívám se, co budeme dneska vařit. Cibulová polívka a čokoládová pěna. Mezitím přicházejí všichni ostatní a rozdělujeme si práci („My si zabíráme pěnu!“ „Ne, ta je naše!“ „Tak si ji vezměte, budete muset hodinu šlehat sníž!“ „Kdo si vezme na starost primány?“ „Rychle, zabav všechny nože!“ „Myslíte, že nám v kuchyni půjčíte prkýnko?“) Nakonec je rozhodnuto. Na primány vyšla cibulačka. („Primáni, pojďte krájet cibuli.“ „Já ne!“ „Já taky ne!“ „Já taky ne!“ „Řekls to poslední, musíš krájet ty!“ „Ať krájí holky, to je holčičí práce“ „Ochutnáme to... fuj, syrová cibule je hnusná!“) Vaření v malinké kuchyňce je docela legrace. Používáme dohromady dva vařiče, tři hrnce a dva nože tupé jak poleno. Pohybujeme se v prostoru asi pěti metrů čtverečních. Šlapeme si vzájemně po nohách. Vyháníme žebrající porgány od dveří. Vyháníme Zikmunda z kuchyně. Vyháníme Zikmunda z hrnce. Mícháme. Učíme se dějepis. Krájíme, vaříme, smažíme, připalujeme. Fotografujeme. Konečně je hotovo – můžeme ochutnávat. Nejpříjemnější chvílka celého dopoledne je za chvíli pryč – porce nejsou nijak velké, ještě se musíme rozdělit s ostatními. S miskami v rukou se rozbíháme na další projekty. K Ruferovi nejdeme, posledně nám málem utrhl hlavu. Rolečkovci a Arnotovci jsou bezkonkurenčně nejděčnější, pro ty je radost vařit. Po návratu je třeba umýt všechno nádobí a pak hurá na oběd číslo dvě – tentokrát to bude česká kuchyně.

Hanka Holubková a Monika Kavanová, sexta

Místopis Prácheňska – projekt prof. Tatička

S panem profesorem Tatičkem jsme nejen navštívili zajímavá místa v okolí (Žižkův most, pramen sv. Anny, Strakonice atp.), ale zajímali jsme se též o pověsti z tohoto kraje. Druhý den jsme se vydali po proudu Otavy k Žižkovu mostu, jenž dnes, díky odklonu toku, poněkud komicky trčí mezi poli. K tomuto mostu se váže pověst, že přes něj jel Jan Žižka z Trocnova se svou armádou, což se však mohlo stát jen stěží, jelikož most je o 300 let mladší než jmenovaný bojovník. Další den jsme se, spojení s projektem profesorky Janichové, vydali obhlédnout prý kouzelnou vodu z pramene sv. Anny. Jako většinu projektů ani nás neminul celodenní výlet, v němž jsme jeli do Strakonice. Zde jsme si prohlédli Stonehenge od ing. Pavla Pavla. Poslední dva dny jsme věnovali přípravě závěrečné prezentace, pro kterou jsme od místních lidí sháněli pověsti z okolí.

Jakub Holubkov, tercie

někteří domorodci nám toho opravdu moc nepověděli

... pěšky

Švp projekt Roleček

Po cestě od Gilgameše až k rysu ostrovidu, jak se mezi sebou prou síly civility a rurality v kultuře, literatuře. Věčná změna příklonu mezi hojivými silami přírody, moudrého vesnického člověka sžitého se svým přirozeným okolím, a společenskou krásou pokročilosti, rozvoje a světového vědomí měšťana. To neustálé handrkování mezi hromadou měšťácké špíny, podvodu, prostitutek, zlodějů a rádoby intelektuálů a hromadou smradlavých vidláků, kteří neumějí přemýšlet, aniž by přitom pohybovali těmi svými tupými tlamami. Člověk by mohl měřit čas tím, jak se přízeň kyvadlovitě houpe z jedné strany na druhou.

Předčítání díla Josefa Karla Šlejhara v kavárně, možná až příliš živé líčení hrozných skutků, nespravedlnosti a obrazů, ze kterých se člověku zvedá žaludek. Skrz příběh zvířete na člověka vystupují zasuté noční mýry o utrpení fyzickém i psychickém. Je ukazována krutost venkova, jeho cyničnost a nevybíravost. A k tomu popíjíme kafičko nebo hruškový džus, zatímco se na nás ze stěny usmívá veselé plyšové sluněčko jdoucí ruku v ruce s mráčky.

VoWi, septima

„Blázniví Pražáci!“

O co nám šlo na Příbíkově projektu? My studenti vyšších ročníků jsme se na projekt přihlásili ze škodolibosti, primárně pan profesor Tatíček nakukal, že se svezou na traktoru (to ještě netušil, že to bude pravda). Naše škodolibé představy o zemědělcích coby barbarech hrabajících se v blátě, a nás, jakožto výspě České republiky, se však začaly rozplývat hned první den. Jeden z těch barbarů vlastnil dvě luxusní BMW a nakonec nás, intelektuály, zaměstnal jako třídiče brambor. Ani další dny nebyly lepší. Třetí den jsme navštívili prodejnu traktorů, která by se směle mohla měřit s Maserati na Evropské. Po tom, co jsme v servisu zemědělských strojů nevěděli, jak vypadá převodovka, už jsme raději nedávali k dobru, že jsme z elitního gymnázia.

Když jsme přestali doufat, že v něčem domácí vesničany trumfujeme, zjistili jsme, že škodolibí být můžeme, protože vy, studenti a profesori z jiných projektů, toho víte ještě méně než my.

Dobře informovaný zdroj

... traktorem

... na kole

ŠVP Bukáč – Filip

Na cyklistickém projektu J. Bukovského a J. Filipa se podnikaly výlety na kolech do blízkého i vzdálenějšího okolí. S venkovem se účastníci projektu seznamovali jednoduše tím, že ho na svých výjezdech osobně navštívili a mnozí též přes hledáčky fotoaparátů blíže zkoumali. Reptání některých lenochů na celodenních výletech a jejich častým požadavkům na okamžité otočení kormidla směrem do Střelských Hoštic nebylo vyhověno, a tudíž toho účastníci projektu najezdili a viděli opravdu hodně. Negativně projekt také poznamenala chorobnost účastníků – celkem se zranilo nebo onemocnělo pět cyklistů, jeden byl možná lehce chorobným rozhodnutím poslán zpět do Prahy. Na závěrečné prezentaci pak bylo třeba pořádně doplnit kalorie, což kvůli velkému vyčerpání v průběhu projektu prakticky nebylo možné.

Honza Kaczor, sexta

... na vozíku

Atraktivní Rufer

Ne že by nebyl projekt pana profesora Rufera o pluralismu atraktivní, ale mezi studenty nepatřil mezi ty nejžádanější a zdánlivě nejzábavnější. Neprávem.

Na projektu, který se ukrýval pod tajemným označením pluralismus, se oproti předpokladům neobjevil nikdo ze starších studentů. Pan profesor Rufer ale své požadavky snižovat nehodlal, a tak jsme dělali i to, s čím nám měl pomáhat „vyšší gympl“: Četli jsme Jungmanna, psali dobové básně, překládali Pána prstenů a dokonce i debatovali o různých pluralistických, jinak řečeno vesnických tématech. K uvolněné atmosféře přispělo i to, že nás pan profesor Rufer nestresoval přípravami na závěrečné prezentace – téma jsme vymysleli v pár minutách a samotné texty o Kájovi Maříkovi vznikaly až na poslední společné hodině.

Projekt p. p. Rufera byl zkrátka zábavný a přitom i oddechový. Vlastně takový, jaký bychom od školy v přírodě měli očekávat.

Anna-Marie Kroupová, kvarta

Český venkov po roce 1945

V prvních dnech jsme diskutovali o proměnách českého venkova po roce 1945, a to především ve vztahu k vlastnictví půdy a zakládání JZD, o kterých jsme také zhlédli dva filmy. Poté jsme zkoumali, jak česká vesnice (v našem případě konkrétně Střelské Hoštice) vypadá dnes, a nakonec jsme naše poznatky shrnuli do krátkého divadla reflektujícího vývoj vesnice ve zkoumaném období.

Dominik Obruča, sexta

německý projekt

Venkovská apatyka prof Janichové

Na projektu Venkovská apatyka s paní profesorkou Janichovou jsme většinu času trávili venku. Vyráběli jsme bylinné olejčky, masti, ale i třeba lízátká. Při procházkách jsme viděli a zkoumali spoustu bylin a stromů a povídali si o jejich ozdravných účincích. Zavítali jsme také do Strakonice na tamní zámek a podívali jsme se i do muzea, kde byla k vidění spousta zajímavých věcí od úborů výpravčích až po sbírku dud. Podívali jsme se také na tolik opěvovaný růžový Stonehenge a velikonoční sochu. Zhlédli jsme také hoštické muzeum voroplavby a spousty dětských prací na téma vodník. Za účelem výletu jsme se také občas spojili s dalšími projekty. Ke konci projektu jsme se také věnovali důležitým bodům na těle a jejich ozdravnému využití. Projekt probíhal v příjemné atmosféře a všichni účastníci si ho patřičně užili.

David Roesel, kvinta

“I loved my time at PORG”

(An interview with Mellisa Cain)

V předvánočním čase můžete zavzpomínat na staré časy díky interview s bývalou angličtinářkou – rodilou mluvčí Mellisou Cain. Vzniklo během její jarní návštěvy před maturitním plesem a vedle toho, co dělala poslední rok, se také dozvíte, jak přišla na PORG, proč od nás odešla nebo co plánuje do budoucna.

So let's start from the beginning; what first brought you to our country?

First when I was at high school I had a teacher who would come to Czech Republic and she always talked about how great Prague was. So I knew about this beautiful city of Prague from the time I was 15. And also my grandparents have come to Prague to visit. So I came seven years ago traveling across Europe and I was like “Ah, I love it here, its amazing!”. And then I went home and decided to go back to Prague. So I took my TEFL course which is like a month learning how to teach English as a second language.

It was not my idea to leave

How did you happen to teach at PORG?

Well I started in Prague in really small business school. I was teaching adults and bankers in their offices and it was very boring. So I said “I need to teach students!”. I emailed every gymnasium and high school in Prague and I got a phone call from Mr. Klaus the next day asking me for interview. I said “Sure” and I was very very lucky because most people, most Americans and British, don't have the opportunity to teach at a school like that.

So you just sent an email?

Yes. And they answered and then I had to have three interviews, so... great, perfect. I loved my time at PORG.

Did you expect anything in particular when you were starting at PORG?

I didn't know what to expect. PORG is very different than American schools like the high school I went to. It's much more liberal even if you think it's not. It is very liberal school and the kids - the students and the teachers are close and they can talk. You want to hear what else I loved about PORG?

Well, of course!

(after a pause) But it was not my idea to leave... Put that on top! (laughing)

Why exactly did you leave? You know, there were rumors of course...

Mr. Klaus offered me to teach 6 classes a

week as an external teacher and I couldn't afford to do that because it was a lot less money and no health insurance, etc. He said it was because of money and not being able to afford a full time native speaker. I then had no choice but to leave PORG.

Have you met with Ms Milsom already?

Yes, but just hello and that's it.

They just want to live

Then what have you been doing since you left us?

Since I left the beautiful PORG I was in the Middle-East for three months. Then I've been living at home with my mother and working at a group home for mentally handicapped adults. Very boring. And in the fall I'll go back to school.

What was the Middle East like?

It was great; interesting. It was a good combination of culture. You walk a block and you see Muslims wearing really Arabic clothing and an orthodox Jew next to them and then Americans in little shorts.

And you went to Israel and then to Palestine?

Yes. I was in Israel for three weeks and then in Palestine for four weeks. In Israel I was just a tourist and in the West Bank there aren't really tourists so I was a teacher.

What did you enjoy more?

Oh they're very different. Israel, it's a beautiful nature and scenery, deserts, rain forests and water but Palestine is more the culture and the people. But they have also many historical things too. I didn't like one more than the other. They were both equally great. And interesting and educative too. I learned more in my two months than I would have in two years in school – learning about the Middle-East.

Do you think that the time spent there

has changed your point of view about the conflict between the countries in some way?

Yes. When I went there I thought the Palestinians were innocent and the Israeli were evil. But since then I realized it's mostly the people. There are good points and bad points in both cultures and no one is at false completely. No one is bad or evil; they all just want to live their lives.

You were also talking about teaching in Korea before you left...

Well I decided not to go in Korea because I wanted to continue my education. I love teaching English but I don't wanna do it for ever, I need to go back to school. And I'm getting older so that's why.

And it's the Peace Studies?

Peace Studies or Social Justice. Something in that area.

And then?

I don't know. Something to do with peace. Maybe to work with children. Getting teenagers from different cultures together so that they can meet each other and try to understand. Because I think that when people understand each other as children they wont kill each other as adults.

You always wanted to do this?

Yes, that's something I wanted to do since I was eight years old. I wanted to do peace and traveling. So I always do that since the time I was ten years old.

So good luck and many thanks for your time!

Klára Hutková, sexta

Mellisa Cain se narodila v roce 1981 v New Orleans a má dvojče Aarona. Studovala Peace studies na Manhattan College v New Yorku. Rok poté získala ITC International TEFL Certificate. Nějaký čas pracovala v USA jako reportérka pro Norwood News. Po přestěhování se do České republiky učila angličtinu jako rodilý mluvčí.

Nyní opět studuje – Conflict Transformation v Brattleboro ve Vermontu. Chce pracovat s teenagery v oblastech politických a vojenských konfliktů, jako je Palestina a Izrael, a co nejdříve cestovat po Evropě. A v červnu nebo v červenci by nás zase měla přijet navštívit.

Bumerang se vrací

Na PORGu už si opět pomalu zvykáme na nerudné oktávány křičící v počítačové učebně na primány, kteří se hlasitěji zasmějí. K předmaturitní nervozitě se sice skoro nikdo nepřizná, ale už začíná být cítit ve vzduchu. Přesto jsou maturanti 2009 spokojeni a užívají slastného vědomí toho, že jsou posledními z nás, které nestihne státní maturita.

Ne že by tento počín ministerstva školství nebyl dostatečně probrán. V posledních deseti PORGazeenech si můžete připomenout již několik let trvající příchod maturit organizovaných státem, dojmy z první verze zkoušky, demonstrace, při které paní ministryně chytala v okně létající vajíčka, i odložení celé věci o dva roky. A teď nám klepe na dveře druhá verze. Začátkem školního roku jsme všichni absolvovali diskusi s výkonným ředitelem našeho vzdělávacího ústavu.

Jaké byly dohady?

Jak víme, koncepce je taková, že skládáme dva typy zkoušek. Jedna část je společná všem školám, ale u většiny předmětů máte na výběr nižší a vyšší úroveň. Druhou část, tzv. profilovou, určuje škola. Třeba maturitu z českého jazyka a literatury budeme proto skládat maturitu dvakrát. Co se ostatních předmětů týká, studenti od kvinty níž během debaty zjistili, že budou určitě maturovat z matematiky. Vedle toho mi septimáni tvrdili, že oni si prý budou muset ve státní části vybrat mezi matematikou nebo cizím jazykem a v profilové části pak skládat zkoušku z toho druhého. Nám v sextě bylo řečeno, že sice budeme mít ve společné části na výběr mezi matematikou a jazykem, ale ve školní části bude stejně obojí. Nic prý nebylo definitivní, ale takto to vedení vymyslelo proto, aby byla jistota, že umíme oba předměty, a ať si pak vybereme jakýkoliv, nepokazíme to. Samozřejmě se zvedla vlna poznámek, jako zda má cenu se učit obojí na takové úrovni, která po nás bude v porgové části požadována. Zásadní otázkou ale zůstává spíše to, jak se to nakonec všechno vyvrbí.

Sexta a septima

I informace, které dostává vedení školy, se prý každý týden mění, ale poptala jsem se prof. Příbíkovi na aktuální stav. Zásadní věc je, jak asi víte, že maturitní třídy 2010 a 2011 jsou tzv. náběhové, tedy zkušební, a společná část je proto méně komplikovaná. Co se těchto septimy a sexty týká, budou se

na státem organizovanou část určitě učit český jazyk a literaturu. Jako druhý předmět si každý vybere buď matematiku, nebo cizí jazyk. Pro většinu lidí je dobrou zprávou to, že školní verze bude pak sestávat ze stejných předmětů jako státní, pouze na vyšší úrovni. Ale protože profilová část musí sestávat ze tří položek, vybírá si student třetí z nabídky. Ta obsahuje všechny předměty, kterých měl student v posledních čtyřech letech alespoň jeden rok čtyři vyučovací hodiny týdně. Může si díky tomu vybrat nejen třeba dějiny umění, ale když nutně chcete mít zkoušku i z matematiky, i z jazyka, přidá si tady to druhé. Když vám to stále není dost, je možnost si v obou částech maturit, jak školní, tak státní, přibrat další předměty.

Kvinta a mladší

Třídy, které maturují po roce 2012, ještě nemají situaci dořešenou, protože ani ministerstvo se definitivně nevyjádřilo. S největší pravděpodobností ale budou mít ve státní verzi povinně český jazyk a literaturu i cizí jazyk a jako třetí bude předmět z dané nabídky. Ta sestává z matematiky, občanského a společenskovedního základu a z informatiky. Výběr ale omezuje vedení školy, u nás zůstane v možnostech jen matematika. Informatika se na PORGu kromě primy

nevyučuje a otázky občanského a společenskovedního základu neodpovídají na rozdíl od matematiky koncepci výuky na škole. Protože nás vedení musí na předměty, ze kterých vybíráme, připravit, muselo by prý omezovat výuku humanitních předmětů, především seminářů, tak, aby se studenti učili přesně to, co je v otázkách u maturit. Prof. Příbík tvrdí, že by to vedlo ke zrušení seminářů, jako je Rolečkův humanitní seminář a jemu podobných, protože by neodpovídaly požadavkům zkoušky, a jejich místo by zabraly např. podrobnější ekonomie a právo. Podstatné je, že pokud stojíte o složení zkoušky z dějepisu, zeměpisu, dějin umění aj., občanský a společenskovední základ otázky z těchto předmětů obsahuje spíše okrajově, zeměpis asi nejvíce. Musíte si je proto přibrat jako další nepovinně volitelný předmět. Novinkou je, že PORG prý nebude po studentech požadovat, aby si zvolili vyšší úroveň státní matematiky, ale postačí nižší, která je určena spíše středním odborným školám. Času na studování filozofie bychom proto měli mít dostatek, ale nechme se překvapit.

Klára Hutková, sexta

Co ty na to ?

Zdravím studentko i studente, jsem tu opět. A nepotrpím si na ledajaké rozvláčné úvody, proto ti rovnou povím, že se níže můžeš dočíst, co si myslí tví spolužáci o tom, že náš ústav vzdělávání chystá od roku 2012 povinnou maturitu z matematiky:

„K čemu mi bude matematika? Na vysoké škole ji stejně mít nebudu!“ Tak to je asi nejčastější argument, který lze slyšet od odpůrců povinné maturity z matematiky. Což jsou ve většině případů humanitně zaměřeni studenti, kteří středoškolskou matematiku opravdu potřebovat nebudou. Ale od první třídy se ji učí a myslím, že je fér, aby z ní skládali závěrečnou zkoušku, zvláště když si můžou zvolit obtížnost. Vždyť exaktně zaměřeni studenti, kteří budou dělat přijímací zkoušky na matematické a ekonomické fakulty vysokých škol, také nebudou potřebovat literaturu, ale na povinnou maturitu z literatury si nestěžují. Matematika je prostě minimálně stejný základ jako čeština a povinná maturita z ní měla být zavedena mnohem dříve. Ne schvaluju model maturity jako celek (systém v UK – tedy výběr jakýchkoli předmětu – se mi zamlouvá více), ale pokud má být povinná čeština, nevidím důvod, proč by neměla být na všeobecném gymnáziu povinná i matematika.

David Čajčík, kvinta

Porg je škola, která nás učí samostatnému a zodpovědnému rozhodování. Tím, že nám káže, z čeho dělat maturitu a z čeho ne, popírá sama sebe. Snaží-li se nám někdo říkat, že sám ví, co je pro nás nejlepší, rád bych mu připomněl, že ten, kdo si vybírá, z čeho dělat maturitu, bývá povětšinou osmnáctiletou, a tedy dospělou osobou. Nikoliv pětiletým děckem, které nechce dojíst zeleninu.“

Jiří Münich, kvinta

Mně osobně povinná maturita z matematiky nevadí. Mám obavu z toho, že pokud by byly dva stupně obtížnosti, člověk, který by měl na víc, by nevynikl, protože by si musel vybrat z omezených možností. Já zastávám názor, že jak je podle někoho maturita z matiky nanic, tak to stejně platí pro jiné o češtině. Těch lidí je pravděpodobně méně, ale rovnost pro všechny, ne?

Martin Sochor, kvarta

Maturita z matematiky nebyla nikdy povinná. Proč by najednou měla být? Studenti, kteří vědí, že ji budou potřebovat k dalšímu studiu, si ji můžou zvolit dobrovolně. Ale proč k tomu nutit ty, kteří už ji dále potřebovat nebudou a kterým by příprava na ni akorát zabrala drahocenný čas potřebný například na přípravu k přijímacím zkouškám na VŠ?

Noemi Krausová, sexta

Ha! Ať se přihlásí všichni, kdo studují matematiku nějakých sedm let, nebo i víc. Je to předmět, který se vyučuje od první třídy základní školy, stejně jako český jazyk. A teď ať se přihlásí všichni, kdo z matematiky nechtějí maturovat. Vždyť co je to vlastně maturita? Jen jedna z řady zkoušek, kterými vzdělaný člověk projde. Navíc to zdaleka není ta nejsložitější, když ji složí kdekjaký primitiv u učňáku. My bychom dokonce měli být rádi, že je tu pro nás ta náročnější verze. Matematiku se učíme opravdu dlouho, a i když mnoha lidem integrály a logaritmy asi užitečné nebudou, sčítání, průměry a počítání obvodu nebo obsahu toho či onoho využije v podstatě každý.

Je tu ale ten rozdíl, že my jsme ti na úrovni, ti, kdo dokážou přemýšlet, a středoškolská matematika by jim neměla dělat potíže. Leda tak nějakým hipíkům, kteří jen chlastají a kouří a nezajímá je nic kromě šlauchu od jejich vodnice. Pro toho, kdo dokáže jednat a přemýšlet zodpovědně, je maturita z matematiky samozřejmostí, zvláště když si k tomu může nabrat dalších předmětů kolik chce a o nic tím nepřichází. Ukažme, že nám jedna zkouška z matematiky nedělá problém. Ukažme, že jsme hodni školy na úrovni, že nejsme kdekjaká spodina, co si někde v koutě hrabe tabák a kouká na „geniální“ plastelínu nebo maso tančící na pánvi, které normálního člověka leda tak zhnusí. Ukažme, že jsme elita, která má v sobě předpoklady pro velké věci.“

Vadim Petrov, kvinta

Povinná maturita z matematiky by se dala přirovnat k také nepopulárnímu opatření, jako je například placené školství. Mnoho lidí reptá, protože se jich to nepřijímne dotýká, určité procento na to tvrdě doplácí, ale kolkový efekt je pozitivní. Naši škole to totiž s největší pravděpodobností prospěje, přinese to lepší umístění v celostátních přehledech a lepší pověst. Ta celková ameliorace by mohla časem dorazit i ke studentovi. Ale to může být mně a prvním několika třídám, na které se experiment Státní maturita bude provádět, celkem jedno. Mám to štěstí, že mi matematika jde sama od sebe od ruky a že bych z ní maturoval i tak, ale chápu rozrušení postižených

lidí, u kterých to tak není, také bych nechtěl být nucen do maturity ze systematické entomologie. Na první pohled mě ale udivila jedna díra v plánu na cestu do statistického nebe, a to fakt, že škola ve skutečnosti bude nutit studenty na matematiku horší, aby dělali tu evidovanou a „důležitou“. Matematicky zdatnější studenti si mohou kromě školní vzít ještě i státní matematiku ve volitelné části, a nespíš to z nich tak mnoho udělá, nicméně bude asi spíš úbytek velmi dobrých výsledků z tabulek. Další rozměr této díry je ten, že přece jen budou asi studenti, kteří složí i bez přípravy lépe jakkoli zvláště sestavený test z jiného oboru než matematiky. Ještě že mě mívá oba problémy, rozhodování o postupu školy, i obtíže s nuceným předmětem.

Vojta Witzany, septima

Maturita z matematiky by povinná být měla a to z prostého důvodu, matematika patří mezi základní vzdělání. Jistě se najde dost studentů, kteří ji v následujícím studiu na vysoké škole a v zaměstnání přímo nevyužijí (pro ně a pro jiné, kteří nemají tento předmět v lásce, je tu lehká verze), ovšem stejně tak se najde dost studentů, kteří si zvolí obor, kde nebudou potřebovat ani kousek literatury. Přesto je maturita z češtiny povinná. Souhlasím s tím, že z rodného jazyka a literatury bychom povinnou maturitu mít měli. Ovšem matematika zase rozvíjí logiku, takže i když člověk zvolí „humanitní“ zaměstnání, logika je přece nutná všude. Navíc jsme všeobecné gymnázium, pod čímž rozumím školu, kde jsou exaktní a humanitní vědy „vyrovnané“. A mít povinnou maturitu pouze z jazyků (češtiny a jednoho cizího) by mi připadalo jako značný nepoměr.

Nora Behová, kvinta

Při hodnocení maturity z matematiky bychom neměli házet všechnu vinu na vedení školy. Její zařazení jako povinné vyplynulo převážně z konceptu státních maturit MŠMT, o čemž si podrobněji můžete přečíst v článku Kláry Hutkové. Zásadní problém ale tkví vůbec v samotné podstatě státní maturity — kdyby vše zůstalo při starém, či by to bylo nastaveno jinak (ze strany MŠMT), nebyly by školy tlačeny do dělání takových rozhodnutí, jako je zavedení povinné maturity z matematiky.

Honza Kaczor, sexta

Povinné předměty ve státní a ve školní části nové maturity

Při rozhodování o tom, jak bude na PORGu vypadat nová maturitní zkouška, jsme hledali odpověď na následující zásadní úzce propojené otázky:

- Co a jak se na PORGu učí a učí se přitom na vysoké úrovni, která zabezpečuje porgánům pokud možno co nejvyšší pravděpodobnost úspěšného vykonání státní části nové maturity?

- Z kterých předmětů mohou státní úředníci vytvářet relativně smysluplné a předpokladatelné testy pro všechny gymnazisty a všechny středoškoláky v zemi?

- Jak zajistit, aby porgáni byli opravdu kvalitně připraveni na tyto státní testy, jejichž podobu a obsah nemůžeme ovlivnit?

Kdokoliv, kdo si tyto otázky odpoví, zjistí, že řešení není mnoho a že naše rozhodnutí jsou logická a také prospěšná studentům:

V maturitních rocích 2010 a 2011, kdy bude nová maturitní probíhat v měkčím „nabíhacím“ režimu, si student vybírá pro druhou povinnou státní zkoušku matematiku, nebo cizí jazyk. To, že bude ve školní části maturo-

vat ze stejných předmětů jako ve státní části (tedy z českého jazyka a z matematiky, nebo cizího jazyka), mu zajistí, že bude připraven na úrovni PORGu.

Výše uvedené logické svázání státních povinných zkoušek se školními povinnými předměty platí i pro plnou podobu maturity od roku 2012. Zde už jsou 3 povinné státní zkoušky a na výběr jsou teoreticky 3 předměty. Informatiku ale jako samostatný předmět na PORGu neučíme a ani učit nebude.

Výuka humanitních předmětů má na PORGu unikátní podobu danou především tím, že jednotlivé humanitní vědy u nás vyučují oboroví odborníci na filozofii a na dějiny umění, na ekonomii a na právo. Díky tomuto systému se učitelé mohou se studenty i do hloubky zabývat důležitými dílčími otázkami (filozofie, dějiny umění) nebo praktickými problémy z praxe (právo, ekonomie), a mohou tak úroveň i formu výuky humanitních předmětů stabilně posouvat vysoko nad úroveň těžko uchopitelného všeobecného přehledu. Jinak řečeno: PORG nechce obětovat kvalitní a u studentů oblíbené pojetí humanitních předmětů cílené přípravě na nivelizované státní testy mizerné

kvality (dosavadní státní testy z všeobecného humanitního předmětu mají jednoznačně nejnižší úroveň).

Nejlepší možností pro třetí povinný předmět je matematika – exaktní předmět s jasně popsány dovednostmi a s prověřenými typy příkladů. V matematice je minimální prostor pro neodhadnutelné výmysly státem najatých testářů. Matematiku učíme v dotaci a v kvalitě, která prakticky všem studentům, kteří dojdou k maturitě, zajišťuje úspěšné složení státní maturity s velmi dobrým výsledkem.

Na závěr ještě dvě poznámky, jednu provozní a jednu osobní. V současné době pracují matikáři a vedení na podobě porgovské maturitní zkoušky a s tím související organizaci výuky matematiky v oktávě; určitě dojde k nějaké úpravě oproti stávajícímu stavu. Výsledek se studenti brzy dozví. No a já osobně, ja češtinářem a dějepiscem a považuje sám sebe za člověka humanitně orientovaného, jsem rád, že jsem maturoval i matematiky, a považuji matematiku (a důležité schopnosti a dovednosti, které rozvíjí) za zásadní součást všeobecného středoškolského vzdělání.

Petr Albrecht, über sborovna

	povinné	dobrovolné
Struktura maturitní zkoušky 2010 a 2011		
státní část	Český jazyk	
	Matematika, nebo cizí j.	student si vybírá jeden z nich
	0-3 z 10 v nabídce Cermatu	
školní (profilová) část	Český jazyk	
	Matematika, nebo cizí j.	<i>stejný předmět, který si student vybral jako 2. u státní části</i>
	1 z nabídky ředitele	<i>v nabídce budou tradiční předměty, z kterých se mohlo na PORGu maturovat doposud</i>
	0-2 z nabídky ředitele	

Struktura maturitní zkoušky od 2012	
státní část	Český jazyk
	Cizí jazyk
	Matematika
	0-3 z 9 předmětů v nabídce Cermatu
školní (profilová) část	Český jazyk
	Cizí jazyk
	Matematika
	0-2 z nabídky ředitele

Státní část organizuje stát (přesněji ústav CERMAT), u většiny předmětů se jedná o test, v případě jazyků má zkouška více součástí, viz materiály CERMATu.

Školní část organizuje PORG v státem daných termínech; podoba porgovské maturitní zkoušky se u některých předmětů změní; učitelé v současné době na podobě maturity pracují, studenti i rodiče budou včas informováni.

>> výuka fyziky v Anglii a na PORGu

Ve vědecké části hlavní budovy na české poměry obřího školského komplexu ztichl za dveřmi s identifikačním kódem L65 hovor. Právě totiž vstoupila profesorka fyziky naložená různými předměty většinou učebního charakteru. Vyskytla se mezi nimi i průhledná krabička plná něčeho, co vypadalo jako stříbrné bombóny nebo reproduktor. Po krátkém uvitání a elektronickém zápisu docházky napíše na tabuli dnešní téma – Kinetika plynů, a začíná zapojovat reproduktor do elektrického terminálu, který je téměř v každé vědecké učebně, kde může ovlivňovat různé parametry pouštěného proudu. Celá třída lehce zvědavě pozoruje kantorčino počínání, když se do scény připléte jeden opozdilý žák, který vtrhne do třídy a snaží se bezhlesně zapadnout někam dozadu. Bohužel má tu smůlu, že navzdory ostatním učitelům na škole, kteří, když přijde někdo i ke konci hodiny, bez povšimnutí pokračují ve výkladu, tato učitelka vždy opozdilce pěkně podusí. Po typickém vyřikávání se třída konečně dostane k reproduktoru, na kterém poskakují ony stříbrné bombóny, ukázavše se polystyrénovými kuličkami. Učitelka, přirovnávajíc kuličky k molekulám v látce, postupně zvyšuje frekvenci reproduktoru odrážejícího kuličky jakožto zvyšující se teplotu. Všem se zjevně poskakující kuličky líbí a ozve se i několik vtípných poznámek, nakonec začnou vyléztávat po celé třídě a profesorka musí reproduktor přiklopit velkou kádinkou. V tu chvíli to celé vypne a začne velmi opatrně a systematicky vysvětlovat věci, ve kterých byl model správný a ve kterých ne, poté rozvláčně navazuje související teorií jen zřídka vyrušovaná nějakým rozvinutějším dotazem. Přestože se snaží učitelka spojovat co nejjednodušší pojmy a procházet vše velmi pomalu a důkladně, je zde pár jedinců, kteří nemají úplně jasno, ti se však kromě dalšího opakování v regulérních čtyřech šedesáti-

minutovkách mohou spolehnout také na opakovací sezení, která se konají dvakrát až třikrát týdně.

Zatím, o nějaký ten tisíc kilometrů přes kanál dál vstoupil do učebny sexty protějšek anglické fyzikářky. Lehce upozorní skupinu hochů chlámajících se smíchy nad nějakým povedeným videem na začátek hodiny a zapíše do třídnice, poté napomene brýlatého žáka, kterému se podařilo od začátku hodiny do úst nacpat celou housku a ještě jednu nakousnout, zahuhlá, že to schová, a svojí aktivitu jen lehce skryje pod lavici. Profesorka začíná s výkladem, hned ze začátku jde s barvou ven a za krátkou chvíli vykulí látku, kterou by v minulé scéně probírali asi dvě hodiny. Po několika otázkách upřesňujících chápání tématu rozdá papírky s úlohami prověřujícími jejich schopnost také pravidla aplikovat, nakonec dojde na nějaký ten „špek“, který nechá bystrého studenta vysvětlit na tabuli. V řadovém derniéru ale stále sedí pár lidí, kteří buď tiše bloudí, nebo ztratili o předmět zájem a raději se věnují něčemu jinému.

Tento úsek vystihuje hlavní rozdíly v samotné hodině výuky na obou školách, Priority LSST a PORGu. Za kanálem mají studenti větší kázeň, u nás zase větší samostatnost, oproti jistojistému pochopení se staví u orgánů šíře a hloubka probrané látky. Výrazný rozdíl je také v přístupu k odbornosti, zatímco v porgovském prostředí se rovnice a odborné pojmy do studenta sypou celkem rychle, stavíce schody do fyzikářského nebe pro nadané, do pekla pro nezajímající se, v Priority s tímto materiálem nakládají opatrněji.

Nutno ovšem podotknout, že v konečném výsledku reálné schopnosti studenta rozdíly nejsou extrémně velké. Fyzika je vysoko na žebříčku exaktnosti a techničnosti, což s sebou podobně jako u matematiky přináší poměrně úzké rozmezí studijního postupu. Záleží potom právě na efektivitě vzdělávacího postupu a celistvosti získaných znalostí.

Studenti nižších ročníků mají na Priority velmi omezené vzdělání, alespoň co se fyziky týče, a odvážil bych se skoro až říct, že se jen čeká, až studenti trochu povyrstou. Mezitím se žáci rozvíjejí jen velmi málo, sám si pamatuji, že když jsem v tercii přijel, dělali moji vrstevníci v science, ekvivalentu naší přírodovědy, pořadí a pojmenování planet tím způsobem, že si ony dvě hlavní informace řekli, a poté z nich dělali vesele barevné plakátky. Poslední dvě léta středoškolského vzdělání předchází souhrnná zkouška ze všech předmětů, která ale staví laťku i dle slov absolvujících studentů nízko. Za poslední dva roky se studenti musí osamostatnit, psychicky připravit na vysokou školu, a hlavně se alespoň zdánlivě naučit to, co oproti nám celou dobu meškali. K tomuto vede relativní uvolnění řádu oblékání a chování, výběr pouze čtyř

předmětů a jejich intenzivní výuka akcentující samostudium. Je nasnadě, že takováto možnost volby s sebou může nést velkou efektivitu, ale je na pomyslných vahách, zdali je moudré studenty takto brzo (16–17 let) nechat prakticky rozhodnout o svém životním odborném zaměření, a ponechávat je bez dalších všeobecných znalostí. Právě ve fyzice se silně projevovává křečovitost toho, že se v osnovách nesmí předpokládat, že student umí matematiku na vyšší než základněškolské úrovni. Tato skutečnost v mých očích trochu vrhala stín na to, že se snažili výuku posunout do moderní fyziky, která je často na hranici logickomatematických problémů, do kterých jsme kvůli tomu nemohli zabíhat. Jakékoliv odbočky mimo přesně vyjeté koleje vymezené celostátními certifikujícími zkouškami nejen že nejsou přinejmenším ve fyzice častým jevem, ale dokonce je na ně hleděno jako na poněkud podivnou a nejistou věc. I poměrně jednoduchá dedukce založená na stávajícím učivu, kterou by chtěl student u profesora ověřit, dokáže vyvolat nervozitu a neurčitou odpověď spolu s rozpačitými pohledy.

Oproti tomu na PORGu je sice povinné spektrum předmětů s volitelnou délkou přírodních věd a většinou humanitními semináři. Povinné předměty, které studenta nezajímají, ho už v septimě a oktávě začínají trochu tížit, hlavně kvůli své časové náročnosti, ať už mluvíme o nutné přítomnosti v hodinách nebo o minimálním čase nutném pro učení. Specializace je tu realizována formou prostoru na individuální zájem studenta právě „uvolněností“ hodin a hloubkou učiva, kterou pro to, aby člověk prošel hodnocením i se slušnou známkou není vůbec potřeba znát.

Na závěr se dostávám k výsledku, který už se v textu táhne od začátku. Každá ze škol má ve výuce fyziky jiné výhody dané podmínkami. Olbřímí Priority umožňují brzkou a jasně vyměřenou specializaci ve všech aspektech, ale člověk se při studiu cítí trochu jako na běžícím pásu nízkonákladové továrny, která výrobky zpracovává právě tak, aby dostačovaly zákonným požadavkům. Malý PORG si nemůže dovolit takovou specializaci a natolik specifické vybavení, protože na to zkrátka není dost studentů, na druhé straně ale nemá svázané ruce nutností splňovat požadavky státních zkoušek, alfy a omegy přijetí na vysokou školu. Co bych tedy na obou školách změnil? Na Priority bych se snažil dříve a mnohostranněji rozvíjet studenty, snaže se studentům a učitelům ukázat, že zkoušky jsou jen zkoušky a že na opravdové znalosti také záleží. Na PORGu bych zesílil závaznou specializaci a úbytek povinných předmětů.

Vojta Witzany, septima

ČUVUN – čajovna, nebo bufet?

Určitě nešlo přehlédnout, že v našem milém sklepním ČUVUNu se počátkem listopadu začly prodávat výrobky mlékáren Madeta, a sice mlíčka, jogurty (s kočičkou!), lipánky a croissanty.

Mlíčka a spol.

Došlo k tomu jednoduše tak, že pana profesora Příbika navštívila paní z Madety s nabídkou dotovaných (mlíčka a jogurty) i nedotovaných výrobků pro školy. A ten tuto nabídku předal nám, čajovníkům, k uvážení. Po krátkém váhání, vyhodnocení výsledků ankety, rozvěšené po škole do každé třídy, jsme se, i přes nezáměr některých čajovníků, rozhodli, že na tuto nabídku kývneme. Vzápětí nám byla do čajovny přivezena lednice (krásně svítící a barevná) a my mohli začít prodávat. Nutno dodat, že z prodeje těchto věcí po finanční stránce čajovna téměř nic nedostává, pouze nepatrnou částku z každého prodaného kusu.

V souvislosti s tímto krokem se ale začaly stále víc a víc ozývat hlasy, že nejsme žádná čajovna, nýbrž

prachobyčejný bufet. Obrovské návaly hlučných primánů a jiných elementů, požadujících ZONky či croissanty, a následné zoufalé projevy nespokojenosti nestíhajících čajovníků směrem ke všem, co se v čajovně právě nacházejí, by tomu nasvědčovaly. Jenže kdo občas zajde do čajovny nejen proto, aby do sebe vyklopil Zonku či croissant, ale taky aby si u šálku čaje / kávy / horké čokolády / kapučína / melty / nescafé / čínské polívky / aniž by si cokoliv dal, přišel posedět / poležet / postát a popovídat si / přečíst si denní tisk / poslechnout si hudbu / pustit si hudbu / naučit se na test / udělat domácí úkol / vyspat se / uvařit si oběd, ví, že čajovnu jde využít i jinak než jen jako zdroj croissantů a Zonek.

Záleží opravdu hlavně na vás, jak budete čajovnu využívat. Zdali jako zdroj Zonek a croissantů či jako místo, které nabízí spoustu jiných věcí, jejichž část jsem popsal výše. ČUVUN je otevřen oběma možnostem a způsob, jakým bude využíván, záleží pouze na vás, na PORGánech – jeho návštěvnících. To je také důvod, proč nemám rád, když mi někdo vyčítá, že z čajovny děláme bufet či vývařovnu. Není tomu tak, my pouze dáváme lidem další možnost, jak ji využít. A to je podle mne správné.

Evergreen – nádobí

Nyní opustím filozofování a smyslu čajovny a vezmu to více technicky. Jeden z problémů, který mě čas od času přivede do stavu skoro až nepřičetnosti, je **chronické nevracení čajovnického nádobí**. Už si připadám trochu trapně, že to pořád opakuji dokola, ale zdá se mi, že zůstávám stále nevyšlyšen. Všichni čajovníci to jistě znají: do ČUVUNu přijde např. nějaká terciánka, a zeptá se, zdali si může půjčit talíř a lžičku. Přítomný čajovník jí to samozřejmě půjčí, nemá důvod, proč tomu tak neudělat, ale samozřejmě jí taky upozorní: „Musíš to vrátit!“ Myslíte si, že tak učiní? Kdepak. To se stane jen v několika případech. V tom lepším z těch dalších najdeme talíř i lžičku někde ve třídě, odkud si je odnese, v tom horším (a

daleko častějším) najdeme talíř pokrytý vrstvou zaschlých a neidentifikovatelných zbytků někde na skřínce ve třídě a se lžičkou už nesetkáme vůbec.

Samozřejmě si nelze zapamatovat, komu jsme tyto věci půjčili, a v dotyčné třídě se k nim nikdo nehlásí. A tak se můžeme zbláznit při umývání špinavých talířů a hledání zmizelých příborů. Jen tak pro zajímavost – z asi dvaceti lžiček, které jsme měli na začátku školního roku, nám zbyly tři, z dvaceti lžič čtyři, z přibližně pětadvaceti nožů pět a z patnácti vidliček nezbyla ani jedna. Současně se ztrácí mnoho hrníčků, jejichž stavy jsou ale doplňovány různými dary přebytečných hrnků z domácností čajovně.

Proto vás, Porgáni všeho věku, nabádám – vracujte zapůjčené nádobí do čajovny – jest to základní slušnost, vracet půjčenou věc v pořádku jejímu majiteli! Ušetříte tím nám, čajovníkům, hodně zbytečné práce a starostí. Určitě nechcete, a my taky ne, abychom zaváděli taková trapná opatření, o kterých už někteří čajovníci prohlašují, že jsou nutností, jako že budeme každou vidličku půjčovat ze zamčené skříně proti podpisu studenta. Vždyť to přece není nutné!

Další novinky

Ostatní novinky v čajovně již nebudou tak dlouze rozepisovat, napíši je pouze v bodech:

Máme nový kávovar a starý kafemlejnek

– dejte si dokonalou, čerstvě namletou, překapávanou kávu!

Místo pódia matrace

– místo nepohodlného dřevěného pódia jsme nainstalovali měkkou, komfortní černou matraci – prostě luxus.

Rušíme prodej na dluh

– splatíte proto urychleně své dluhy. Kredity zůstávají.

Zonky od nyní chlazené

– a to díky nové, velké lednici

Mládek a Holzmann

– Štůfi přinesl tři kazety Banjo bandu Ivana Mládky a dvě kazety s Felixem Holzmanem. Není to super?

Opět vaříme

– ne sice pořád, ale častěji – je libo palačinku, párek v rohlíku či toast?

Honza Kaczor, ČUVUN

Navigation icons: back, forward, refresh, close, home, search, address bar (http://www.porg.tv/), star, zoom in, zoom out.

PORG TV

Videa Fotogalerie Fórum

>> Tyrkysová trička

Jaká to převeliká překvapení nás čekala prvního školního dne! Nový ředitel, elektro-nická třídnice, plně funkční, ale to nejlepší (a upozorňuji, že nejlepší nemusí vždy znamenat dobré) teď: kolekce tyrkysových triček s netradičně hranatým nápisem PORG od firmy Brudra. Co nám však chce škola říci tím, že nám dává pracovní oděvy?

Dle mého názoru nám tím chce naznačit, že mimo rozvoje ducha bychom měli dbát i rozvoje svého těla a pracovat. Ano, pracovat! Okopávat zahrádky, stavět zdi, bourat zdi... Možná že se tento dar pro studentstvo, tedy trička, dá vysvětlit i přeneseně: nejen jako vybavení pro pohodlné odpracování hodin u pana školníka, nýbrž i jako pošouchnutí nás, studentů, abychom na naší škole dál pracovali, aby nezakrněla,

abychom o ní přemýšleli a přicházeli s návrhy, které nám školu zlepší, a snažili se PORG rozvíjet, dát mu ale zároveň čas a trpělivost, protože to se pro dobrý výsledek práce udělat musí. A musíme rozvíjet student-skou kulturu našeho gymnázia, ať už jakkoli. Necht' ta naše škola nějak vypadá, nejen co se vyučování týká, nýbrž i toho fyzického vzhledu.

A pracujme dál na sblížení studentstva, kupříkladu akcemi typu PORG na EX nebo za pomoci snad ještě původnějších sešlostí v oprýskaných domech a hospodách, kde si budeme moci normálně (tj. mimo školu) poklábat a třeba se prezentovat nějakou hudbou, divadlem nebo jakýmkoli jiným vystoupením. (Kam se, ptám se, poděli filmovky či již zmíněné „exy“? Jenom naro-

zeniny K. H. byly letos důvodem k sešlosti většího počtu PORGánů...) Když už se o školách často mluví jako o ghettech, udělejme v tom našem ghettu společnost, která drží pohromadě a má se kde sejít, kde si nějak pořádněji promluvit. Je určitě pravda, že cesta na Koráb či posezení v ČUVUNU jsou zajisté dobré příležitosti pro nějakou konverzaci se spolužáky, ale určitě by neškodilo, kdyby to nebyly ty jediné možnosti. V tomto směru podporuji masové akce, kde si konečně mohou promluvit či jinak sblížit s ostatními žáky – vždyť ta funkční a příjemná škola vychází právě z dobré a dohromady svázané studentské pospolitosti! Tak se o ni všemi prostředky, prosím vás, snažme.

Kuba Kurnas, kvinta

>> Beer, Brasieres and The PORGs

When Jakub Hrab asked me to write about my experiences teaching in PORG and Novy PORG I was suddenly confronted with the worst kind of writer's block, a sort of fear and loathing of all the possible pitfalls a naïve, still relatively young, Englishman could make when comparing two such vastly different, yet altogether related (in the familial sense: PORG: Mother ship and all that), schools. One thing already apparent to me was that feelings about the two institutions were strong from all concerned. Hence my nervousness at not wanting to make some hasty, myopic remark that clearly indicates I'm either a hopeless romantic; an idealist unable to see things for what they really are; or just plain superficial AND INSENSITIVE. The burden of the task weighed heavily on my shoulders. For a whole week and a half, I just didn't know what to write about the two schools. That was until last night when in Plzen I happened to be at the right place at the right time to enjoy a moment of epiphany. Are you sitting comfortably? Then

Statement of individuality

So, I was at this bar in Plzen – please don't expect me to remember the name of the bar (despite the suspicious lack of detail this is still a true story). So there I was, enjoying a "velky Pivo" with my friend – I have to confess it was Gambrinus, now I know those purists among you will be disappointed that it wasn't a Pilsner Urquell, but it was fairly early in the evening and I didn't want to peak too soon. Anyway, I was sitting at the bar with my friend when I noticed that the barmaid, who was wearing an elegant silky black dress with a cut-away back, was revealing the back straps of her bra. It wasn't that this looked out of place; it just seemed to strike such a contrast with the elegance of her dress that it puzzled me somewhat. Now I was intrigued to know whether or not she was aware of this and was about to ask my friend to translate, in the most delicate way possible, some helpful advice. My friend however, laughed at me and later reassured me that the barmaid had not made a sartorial blunder but was in fact displaying her bra deliberately! He then went on to explain to me what this all meant. The barmaid in question was at least in her early forties (the best age to be in my opinion), and according to Roman, my friend, that meant she had spent at least half her life under the old regime where everything was the same: everyone had the same apartment, everyone had the same things to buy in the shops and everything was, in his words, "grey". Now what did this do to people? Apparently it made people very curious to find something different, something out of the ordinary, and something that had the flavour of uniqueness about it. People would go to extraordinary lengths to be different often using their imagination, and whatever else came to hand! And so our barmaid was wearing her bra like this because it was a statement of her individuality.

Two different schools

I really liked Roman's explanation – how accurate he was in describing the psychology that drives women's fashion choices, I have no idea – but it sparked a corner of my imagination that seemed to resonate with what I had seen in Old PORG and in what was absent in Novy PORG. In Old PORG there is a powerful sense of the individual; of empowered young people enjoying working with one another in a genuinely warm atmosphere. "Happy to be different" could be the school motto. When the beloved President of the English department at PORG greeted me Friday morning with the simple and yet ironic "čest", I felt that there was something of the arc of history at play. Most, if not all the staff, remember what it was like before 1989 and I think PORG benefits from this in ways which makes creative thinking, freedom of expression and community values very much part of the fabric of the school. To weave such a rich tapestry takes years.

Novy PORG is a different school altogether. For one thing it's brand new. There is still the smell of newness there. It is also high-tech with security cards, interactive white boards and state of the art interior design. There is not the same sense of history about the place (although there is the same inimitable PORG creative thinking). Half of the teaching staff, including myself, are ciziny: yes, strange foreign types. The students are much younger – from elementary to sekunda and they are generally full of energy and very noisy during play-time, many of them dressed proudly in the Novy PORG t-shirts and hoodies emblazoned with graffiti-style "Novy PORG" in big letters. Opting to wear a kind of uniform – I can't see that taking off in Old PORG. I don't think the Plzen barmaid would be impressed either. But the new generation of "bright young things" at Novy seems to love it and I can't wait to see what pattern they weave in their rich new tapestry.

Darren Copeland, sborovna, nová sborovna

A je to —

Je 1. září 2008. K snídani bábovka. Hygiena, oblečení, autobus č. 334. Zatím v pořádku. Ale pak jsem udělal změnu – mé kroky neměřily na tradiční piknik PORGu, ale na netradiční nepiknik Nového PORGu.

Je 1. září 2008. Oblečení. K snídani müsli, následně hygiena. Do této chvíle bez výhrad. Ale místo cesty na autobus následuje cesta pěšobusem do Jánošíkovy ulice v Praze-Krči.

Tímhle divným úvodem mělo být řečeno, že jsme se vydali na zahájení provozu Nového PORGu.

Zrezavělý vchod

Před branou školy nás čekala už první nezvyklá věc. Dva policajti, hlídající přechod přes malou uličku před ústavem. Bezva, ale prakticky jediný provoz na této malé uličce byl představován tatínky žáků, studentů (a možná i profesorů) Nového PORGu, hledajících místo k zaparkování. Těch tam bylo ale opravdu hodně (tatínků, maminek, žáků, studentů i profesorů). Zahájení začínalo v – pro PORGány (ne)tradičním čase – 8:40. Už kolem osmi se ale začali trousit první nedočkavci. Na zahradě stáli připravení třídní učitelé, každý patřičně v saku a kravatě, a v rukou třímali hromadu pestrobarevných balonků. Každý příchozí žák (student) pak obdržel balonek s barvou podle své třídy,

což u některých starších studentů vzbudilo trochu nechuť.

V nově postaveném, a už teď dosti zrezavělém kovovém portálu se přesně v osm čtyřicet objevil ředitel Nového PORGu, pan Metelka (s duchaplným projevem). Následoval Martin Roman (taky duchaplný projev) a pan řídící Klaus (ještě duchaplnější projev, který trochu zklamal, protože byl z velké části celkem suše přečten z papíru, na rozdíl od klasických, spatra mluvených ředitelových projevů u nás. Fidel by asi nebyl nadšený.) Po všech projevech byla dvěma žačkami za doprovodu dvou profesorek na klavír a housle zazpívána státní hymna. Bylo to sice falešně, ale dojatí tatínkové a maminky nadšeně tleskali. Aby ne. Poté byl z každé třídy vybrán jeden zástupce, který obdržel velký klíč, a symbolicky se zástupci zaměstnanců spolu školu otevřeli (přestupce do školy bude přístup možný jen na čipovou kartu). Pak se děti se svými učitelkami odebraly k úvodní hodině do svých tříd. A my jsme vyrazili na obhlídku školy.

Úplně prázdná škola

Dovnitř se vstupuje nově vybudovaným kovovým portálem, který už po stranách značně zreznul a budil dojem letitosti, což ale vůbec nevadí, jelikož vytváří nádherný kontrast s kompletně rekonstruovanou školou. Celý areál školy ale není určený jen PORGu, nachází se v něm i zubař, policejní školicí středisko a další základní škola. Do té jsme taky omylem prošli, jelikož ji od Nového PORGu oddělovaly pouze jedny skleněné dveře uprostřed školní chodby. Člověk prostě jde po chodbě a zničehonic je v úplně jiné škole. Nutno dodat, že PORGu se podařilo ukořistit budovu s neočekávaně pěkným výhledem z oken. Místo na

nevzhledné sídliště, které tvoří na východní straně souškolí velkou betonovou hradbu, se novoporgáni budou z okna dívat na překvapivě dobře vypadající vilky a rozsáhlý krčský les. Neodpustím si ale porovnání s Libní, dělnickou to částí města, plnou parků, starých budov a hospod, jelikož Libuž je oproti ní nudnou a ponurou čtvrtí, kde opravdu jedinou oázou klidu a pohody zřejmě bude naše bratrské gymnázium. O nějaké čepované kofolce či procházce ošetřovaným parkem si tamější žáci budou moci nechat jen zdát.

V celé budově nebyl nejspíš ani jeden šroubek starší jednoho roku. Také tam visela tabulka informující všechny příchozí, že sponzorem Nového PORGu pro rok 2008 je pojišťovna Kooperativa. Celá škola byla až na nábytkové zařízení úplně prázdná (až na dva velké medvědy v jedné z chodeb). Prázdné nástěnky, bílé zdi, neútné třídy. Ale je to dobře, protože takhle budou mít studenti a žáci možnost se na výzdobě podílet sami. Taky nechyběl fotbálek, ping-pongový stůl a „pufy“, nově zakoupené i na PORG na odpočívadlo ve vrchním patře. A všechno to působilo neuvěřitelně nově a moderně.

Koberce? Ne, linoleum!

Jen třídy byly lehce studené a neútné. Proč asi? Že by tím, že nejsou ještě vůbec vyzdobeny? Je to supermoderními lavicemi seřazenými sporádané do dvojic? Ne, tím to není. Ve třídách bohužel chybí něco, na co jsme z PORGu tak zvyklí, že už nám to přijde úplně samozřejmé, chybí zde koberce. Ty jsou nahrazeny sice novým, ale přece jen linoleem, které pocitu útulnosti a domáckosti třídy opravdu moc nepřidává.

Nabízí se poměrně trefné srovnání

kravaty v pozoru

s dobou, kdy byl zakládán PORG jako takový. Nyní si odmysleme to, že tehdy byla jiná doba, že bylo velké nadšení a jiné metody atd., přece jen šlo také o založení školy, o založení PORGu Libeň. Zakladatel školy Ondřej Šteffl v rozhovoru pro Svobodné slovo v srpnu 1990, dva dny před zahájením provozu PORGu, tehdy řekl: „Zařízení jsme dostali většinou vyřazené, ale jak vidíte, naprosto vyhovující. Na státních školách se asi v tomhle směru dost plýtvalo. Když byly peníze na nové židle vyřazovaly se staré, i když byly naprosto v pořádku. Chceme si dopřát jediný luxus, a to jsou koberce do tříd. Jen jednou v životě jsem učil ve třídě s kobercem, a to si nedovedete představit ten rozdíl v atmosféře.“ Je to zvláštní, že při zakládání Nového PORGu je vše v tomto směru úplně naopak, než při zakládání PORGu. Všechno zařízení je sice nové, naleštěné, vše je moderní a ne starší než jeden rok, jen ty koberce ve třídách chybí, což se na atmosféře ve třídách určitě podepíše. Tedy, pro objektivitu, v některých třídách se koberce nacházejí, ale jen malé, tak čtvrtinové v poměru k ploše podlahy, umístěné většinou doprostřed učebny či dozadu.

PORGfotoart

Co se týče školních prostor, Nový PORG je na tom podobně jako starý PORG. Je zde školní knihovna, odborné učebny, sborovna a nezvykle velký úřad, třináctá komnata, která nese velký nápis „třináctá komnata“, a tři počítačové učebny, v každém patře jedna o kapacitě přibližně stejná jako ta na PORGu. Jídelnu bude Nový PORG používat ve vedlejší základce. Ta zde ale bude už pouze tento školní rok, za rok, jak pravil pan řídící Klaus, „bude PORG mít svoji první vlastní jídelnu“.

Po prohlídce školy následovalo vyhodnocení Novoporgánské výtvarné soutě-

že PORGart. Kromě obrázků typických pro malé děti ze základní školy byla vidět i celkem zajímavá díla. Panem Albrechtem byly vyhlášeny výsledky a tímto celá akce skončila a všichni se zase začali pomalu trousit ze školního areálu pryč. Těsně před odchodem se nám povedlo odchytnout Martina Romana, se kterým přinášíme krátký minirozhovor.

Honza Kaczor, sexta
Kuba Kurnas, kvinta

Minirozhovor s Martinem Romanem

Jaký máte pocit po tom zahájení?

Je to prima, když se na něčem takhle dlouhou dobu pracuje a pak se to podaří, tak s toho člověk má pak dobrý pocit. Myslím si, že Vaškovi Klausovi a jeho týmu se podařilo najít velmi kvalitní sbor učitelů, koneckonců o tom škola je, tak doufám, že bude stejně dobrá, jako PORG Libeň.

Jak jste se v té přípravě angažoval vy?

Já jsem se angažoval, Radku ahoj (*miřeno někam do davu, pozn. red.*), ne po pedagogické stránce, na to má PORG lepší odborníky, spíše po stránce organizace přestavby a hlavně v oblasti finanční. Pan ředitel tu byl ten nejdůležitější, já jsem mu pomáhal spíše technicky.

Budete se dál zajímat, jak se bude Nový PORG vyvíjet?

No i PORG Libeň, já jsem patronem obou škol. PORG Libeň je už samozřejmě renovaná špičková škola, tak bych byl rád, kdyby si i Nový PORG získal takovéhle renomé.

LES TCHEQUES SONT BEAUCOUP PLUS ACCUEILLANTS ET COURTOIS

En semaine du 4 à 10 novembre nous avons accueilli nos correspondants français, que nous avons visités au printemps de l'année dernière. À cette occasion, j'ai décidé de poser quelques questions à ma correspondante Gaëlle (16), concernant ses opinions de la République Tchèque. Mon intérêt à ce colloque a accru, après qu'une des correspondantes de mes amies m'a demandé, si on avait une voiture à la maison.

Qu'est-ce que tu savais sur la République Tchèque avant de venir ici?

Je ne savais pas grand-chose à part quelques détails sur l'histoire que j'avais lu dans des livres avant mon arrivée et aussi quelques informations pratiques (nombres d'habitants, capitale, jours fériés), c'est très intéressant. Mais j'ai beaucoup appris en arrivant surtout des choses que je ne connaissais pas ou que très peu.

Est-ce que tu peux comparer cela avec tout ce que tu sais maintenant?

Oui, bien sûr que je peux comparer. Grâce à mes professeurs et à toi j'ai appris beaucoup de chose notamment sur l'histoire de Prague et de sa construction et son évolution culturelle et artistique. Merci beaucoup pour leur savoir.

Qu'est-ce que tu aimes en République Tchèque et qu'est-ce que tu n'aimes pas?

Je l'aime bien sûr. La République tchèque est très différente de la France, ce qui en fait son charme. J'aime découvrir de nouvelle chose et la République tchèque m'a beaucoup intéressée surtout son histoire que je ne connaissais pas. Si je pouvais rester je voudrais continuer à faire des visites et à rester chez toi bien sûr.

Qu'est-ce que tu penses de la mentalité des gens ici?

Les gens ici n'ont pas du tout la même mentalité que les français, je l'ai remarqué tous de suite. Les tchèques sont beaucoup plus accueillants et courtois. Mais je ne pense pas que l'on puisse encore bien comparer car le mode de vie n'est pas du tout le même en France et en République tchèque.

Andrea Čapková, sexta

AKCE VOR

08

V PORGazeenu číslo 25 si můžete na stranách 12-16 přečíst reportáž z Akce WAR,99, kterou uskutečnili dnes již legendami opředení Mikiš s Mojžíšem. Inspirováni velkými vzory jsme se (naše skupina: Hrabíno, Kody a Jirga) rozhodli po mnohaletém plánování vyplout právě o těchto prázdninách a podniknout tak Akci VOR 2008.

Naše výprava začala sympaticky u mě (u Motýlů) na chalupě, kde se celá skupina během několika (tří) dní postupně sešla. Tohoto setkání na chalupě v Mlečicích se zúčastnilo ještě více lidí, ale ti se pod představou vlastnoručně vyrobeného plavidla (rozuměj voru), na kterém by se měli plavit, podivně rozesmáli a raději odjeli zpět do Prahy.

Celá akce ještě byla navíc pojata nízko nákladově – já a Hrabíno jsme nevladli peníze, ani potřebné vybavení. To dělalo problémy především Kodymu, který se stával neustálou obětí naší šikany a netušil, co máme pořád za problém. Na předešlé akci, kde bylo předem oznámeno, že si vezmeme s sebou co nejvíce jídla a budeme hodovat, jsme mu prý nadávali kvůli tomu, že toho má málo a nestačila nám konzerva fazolí o váze 250 gramů jako večere pro tři. A nyní, když toho má konečně hodně, tak jsme opět nespokojeni, že to má být naopak akce s co nejméně věcmi.

Takto asi vypadá naše skupina na začátku Akce VOR 2008 jednoho čtvrtého poledne v červenci: Kody s plnou krosnou (jídlo, peníze, spacák, oblečení, náhradní boty...), Hrabíno s malým batohem (dvě lahve vína, sekyra na stavbu voru, prádelní šňůra, hřebíky a deka) a já s plátěnou taškou (celta, salám a jedno pivo).

Takto vyřážíme za dobrodružstvím, o němž vypráví průběžně vedený palubní deník:

Palubní deník Walk on the water

Začínáme u Jirky na chalupě v Mlečicích.

13:21 Dorážíme do Radnic, kam nás odvezly dvě milé dámy, které jsme si stopli přímo za chalupou asi po 10 vteřinách chůze. Rádio Blaník nám hrálo celou cestu.

Potraviny Hucl.

V radnické jednotě jsme zakoupili nějaké potraviny k obědu.

Zhlédli jsme radnickou zrekonstruovanou synagogu a posvětili na lavičce.

To by měla Noemi radost.

Po jídle vyřážíme směr Chrást.

Po cestě sledujeme blesky a nasloucháme hřmění.

Nikdo nezastavuje, ale asi po půl hodině chůze zastavují dva geodeti. Odhazují bordel ze zadního sedadla a my se tam pomalu rovnáme s vyměřovací tyčí. Po cestě nám hraje soundtrack z Twin Peaks a výběr ruského cikánského punku. Po cestě začalo pršet.

Mládenci nás vyhodili u Dolanského mostu, který jsme vyhlásili naší základnou.

Chvilí jsme sledovali déšť, ale pak jsme vyrazili do lesa na obhlídku materiálu.

2-3 hodiny pracujeme na snášení materiálu k řece.

Dolanský most oplývá vidláckou literaturou a lidovým uměním.

Náš oblíbený obrázek je podobizna místní rozčapené krasavice.

Upravujeme první klády a sestavujeme základní rám

„Vor“ jsme zatáhli do vody a obrátili ho vzůru.

Na to jsme nakladli zbylé delší klády a osikové a bukové haluze a překryli kratšími

kládkami.

Vor začal vypadat trochu jako plovoucí zahrádka.

Do voru se nám nepodařilo natlouct hřebíky od té doby, co byl ve vodě, proto jsme se rozhodli svázat horní vrstvu klád.

Potom jsme s Jirkou dopluli do mostu, kde na nás už čekal Kody.

Došli jsme k zjištění, že náš vor je spíše ponorka.

Poté vyrazíme do Dolan, nejbližší vsi. Hospoda byla zavřená a kontejner na petlahve nedobytný.

Dáváme si piva, vodu a (já s Jirkou) smažák s hranolkama na Kodyho účet. Kody si kupuje doutník, který mu nechutná, a proto nám ho nutí.

Poté odcházíme pod most a pijeme obě naše vína, máme se výtečně. Usínáme s příjemným pocitem vína v hlavě. Několikrát za noc se probouzím zimou a strachem z toho, že přepadnu přes okraj mostu. V cestě je našťáště ještě Jirka.

9:35 Pátek

Definitivně se probouzíme zimou.

Silný vítr popadl Jirkův klobouk a zanesl ho do říčního proudu.

Jirka si tak užívá prima ranní koupání.

Během dopoledne jsme snosili ještě více dřeva a pet lahví a zakomponovali je do voru.

Vyplováme okolo poledne.

Kody opouští naši skupinu a míří do Prahy. Mrzí nás to, ale vidíme, že tři osoby náš vor opravdu unést nemůže.

Pomalů nám vlhnou zadky, protože na voru není místo, kde by se dalo sedět či stát, a zároveň bylo suché.

Projíždíme okolo kempu.

Ahoj!

Opalujeme se a koukáme na opravdové vodáky, co kolem nás sviští v kánoích.

Zjišťujeme, že článek v Porgazeenu 25 o akci vor je mystifikace.

Mikiš s Mojžíšem prostě kecali.

Po cestě nacházíme velký kus polystyrenu, na kterém může jedna osoba sedět a nemít zadek ve vodě.

Druhý člen posádky si stejně nemá kam sednout, tak musí stát – po kolena ve vodě.

Občas se zadržáváme na mělčích místech, a tak musíme sesednout a vor může pokračovat dál.

Zdá se, že čím dále po proudu jsme se dostali, tím byla voda řidší, a vor se tak potápí čím dál více.

Projíždí kolem nás další a další skupiny vodáků, kteří naši situaci shledávají velice komickou.

Někteří nám sdělují, že se nám potápí vor, a myslí si, že se tomu budeme smát.

Občas nás opouští některé části voru, ale nám to nevadí, protože jich máme hodně. Docházíme k zjištění, že nejlepší bude, když vor někde necháme a utečeme.

Parkujeme u rybářského sezení, kde je z prken vytvořeno krásné molo, a my tak můžeme pohodlně vyházet všechny pytle s věcmi a odpadky.

Všechno je mokré či vlhké.

Za košatými vrubami rozkládáme všechno na trávu a dáváme si špagety z plechovky a chleba s klobásou. Zároveň se skrýváme před projíždějícími vodáky, abychom unikli posměchu a nařčení, že jsme našim vorem pouze znečistili řeku.

Mobily moc nefungují.

Po vysušení všech věcí na břehu jsme se vydali přes lesy a pole směrem k Chrástu na vlak do Prahy, kam jsme ještě téhož večera dorazili.

Kody dle dostupných informací dostopoval kamsi ke Zvíkovci a hodlal pokračovat dále na Rakovník, aby přespál u jakési tajemné přítelkyně.

Vory jsou jedna velká mystifikace a nejsou schopny plavby. Věřte nám, celý život vám lhali!

Uznáváme, že fotky z Porgazeenu 25 v článku o Akci WAR '99, jsou skutečně povedenou fotomontáží. Člověk by skoro až věřil, že jim ten vor doopravdy plul.

Hratýl, oktáva

Ponožky v sandálech

Určitě jste si toho už někdy všimli. Pán přijde do společnosti, či co do společnosti, stačí na autobusovou zastávku, jako tomu bylo ve známém filmu Amélie z Montmartru, a všichni upřou své zraky jen na něj. Pokud situaci přeženeme, pán se dokonce stává terčem nejnepřívětivějších poznámek mnoha dam a... Ptáte se proč, proboha? Je to prosté, má na sobě ponožky a sandály. Obojí najednou, ponožky na nás pokukují skrz díry v sandálech a my se podruhé, teď už naprosto právem, ptáme proč? Co se mu jen stalo, že má na sobě, ó bože, ponožky v sandálech?

Některým to zkrátka nedojde, a ze společnosti se proto vyřadí naprosto nevědomky, avšak část těchto nešťastníků se tím ještě chlubí.

Existují případy, kdy je vše prominuto – například jde-li o malé děti, kde je to samozřejmé, slečny nebo ženy, které když už se takhle obléknou, mají vše do detailů promyšlené, a do ještě snesitelné varianty bych také zařadila model, který předvádí pan profesor Příbík, případně Martin Pišťák. Jde o přezůvky sandálovitého typu, doplněné libovolnou barvou ponožek (oba pánové nejčastěji volí šedou či černou, neb jsou oba odstíny v kurzu). Mezi naprosto neomluvitelné však řadím ponožky v sandálech viditelné na ulici v „kritické“ sezóně, tedy mezi dubnem a říjnem, na pánech středního věku; přitom by se daly ponožky z celého outfitu vynechat a víme jistě, že nejde o přezůvky, jen o fatální módní krok vedle.

Uznávám, že pro chladnější letní dny je logické navléknout obvyklou obuv, jen s malým vyteplením, které v tomto případě tvoří ponožky, a jako bonus ještě cítíme vítr, který nám příjemně profukuje nohy a lépe než deodorant zabráňuje zápachu. Jenže, pánové, těžko dámu zaujmete jen tím, že vám voní čerstvě profoukané nohy. Ponožkami v sandálech se automaticky zbavujete veškeré přízně cititele, a pokud máte tuto pofiderní obuv stále na sobě, můžete mít obličej jako Johnny Depp, vlasy jako pan profesor Tatíček a úsměv jako Číňan nahoře v čínské restauraci, a stejně se pozornosti nedočkáte.

S vidinou tohoto zamyšlení jsem si v září dělala malý průzkum. Každý den jsem počítala lidi s ponožkami v sandálech. Vše jsem zprůměrovala a sečetla. Za týden mi vyšlo přibližně 33 lidí, za den jsem potkala průměrně 4,28571428 lidí v ponožkách v sandálech, za měsíc 134 lidí a to jen na trase Čimice–Libeň. Proboha, kam ten svět spěje? Za rok to máme 1608 lidí a za deset let? Škoda mluvit...

Už jednou mě to napadlo, nejde o nějakou sektu? Nenápadné poznávací znamení – ponožky v sandálech, a chystají se ovládnout svět. Jsou rafinovaní. Nelze dokázat, že se pod košilemi, zastrčenými v kalhotách, skrývá upnutý, kožený oblek, nelze dosvědčit ani to, že tlustá skla brýlí mají ve skutečnosti laserové paprsky. Ve velkých brašnách schovávají místo spisů samopaly a za pasem nosí proklatě vysoko vysílačky. Měli bychom se jich bát? Třeba jen čekají, až lidstvo ukolébají do naprostého klidu, nebude je nikdo podezřívat a teprve potom zaútočí. Svrhnou vládce všech zemí, všechny nás pomocí hypnotizace převedou na svou víru a staneme se členy jejich sekty...

Kdo ví, teď se nabízí už jen jedna otázka. Je členem sekty i profesor Příbík? A měli bychom se ho bát? A co na to Jan Tleskač?

Bětko Kovandová, Kvarta

Zase jednou přes La Manche

Tradice neporušena, i letos se PORG vypravil na výměnný pobyt do Lincolnu. Člověk by řekl, že jet do malého anglického městečka stačí jednou či dvakrát, vždyť je to pořád to samé... Je i není. Cesta je pokaždé stejně dlouhá a nepohodlná, film vítaný (ať už to jsou třeba Raffáci), lincolnská katedrála pořád stojí i se svými zákoutími, jež měla možnost se proslavit ve filmu *Da Vinci's code* (Šifra mistra Leonarda), angličtí studenti stále neumí česky, angličtí řidiči s volanty vpravo pořád jezdí vlevo, octové chipsy mají buď oddané fanoušky, či nepřítel na život a na smrt, nic mezitím, a tak podobně. Přesto i opakovaně může být takový výlet minimálně velmi příjemný. A to určitě nejen tím, že následoval takřka hned po škole v přírodě a končil těsně před prázdninami, čímž nám zařídil krásný říjen bez školy.

Vnímání celé akce se mění s věkem. Největší psycho je to, dle mého názoru a zkušeností, v sekundě. Nakonec ovšem zůstane nezapomenutelný zážitek. A aspoň člověk může v tercii machrovat, že už ví, do čeho jede. Co teprve v takové kvintě. Není nad to, když vám profesor Rufer nařídí obsadit v autobuse ona proslulá místa vzadu, jako skupině nejstarších a nejzodpovědnějších. Jaký rozdíl oproti sekundě. A ne jediný. Vždyť úroveň angličtiny i sebevědomí už většinou bývá také někde jinde. Leda co se týče spaní, místa vzadu nejsou k tomu účelu o nic lepší, než ty ostatní, ne-li naopak.

Letošní rok a program? Hodnotím kladně. York je nepochybně kouzelné město a byla by škoda ho nenavštívit. Viděli jsme katedrálu. Pěkná. Historické centrum mi připadalo ještě hezčí, procházka během rozchodu byla moc fajnová. Jediná vada na krásu, na dvouhodinovou jízdu autobusem tam i zpět je hodina rozchodu trochu málo. I když uznávám, že školní autobusy v Lincolnu kvůli nám svůj jízdní řád nezmění. Stejnou vadu na krásu měl výlet do Leedsu. Zhruba 760 tisíc obyvatel už je jiná velikost a myslím, že by rozhodně stálo za to vidět z takového města víc než jedno muzeum. Zrovna jsme jeli s našimi Angličany, tak by celodenní výlet snad nemusel být takový problém. Samotné muzeum? Muzeum zbraní, možná lépe řečeno muzeum s tematikou armády. Několikapatrové, plné různých druhů zbraní, ale i map, stručného přehledu historie a důležitých bitev a mnoho jiného podobného.

Tímto naše „dálné“ výlety skončily, po zbytek pobytu jsem se drželi ve městě. Do katedrály jsme se dostali až na druhý pokus, poprvé totiž přšelo a foukalo. Oba dva dny v Lincolnu skončily rozchodem (= nakupováním), s doporučením návštěvy lincolnského muzea.

Tak tedy, co bylo letos v Lincolnu jinak než v loňských letech? Rozhodně větší zima! I na anglické poměry byla teplota, hlavně po ránu, šíleně nízká. Při tom takoví Angličané, tváříci se, že nechápou, proč se klepete, moc nepřidají (naštěstí jich bylo jen pár).

Články o tom, jak mezitím v České republice padají teplotní rekordy, nepřidají už vůbec.

Něco jiného nového? Nakupování. I při třetím pobytu v tomto městě může člověk odhalit neznámá zákoutí s obchůdky různých druhů. A nakupování přináší radost pořád.

Závěrem jsme, jak jinak, zhlédli divadelní představení terciie. Bylo takové, jako když ho hráli v primě, jen s odrostlejšími herci a v jiném jazyce. A končilo pochutnáváním si nad pizzou, což je závěr, kterým se nikdy nic nepokazí. Ani celkově povedený pobyt v Anglii.

Nora Behová, kvinta

Annaberg

Rád bych se pokusil vnést nové světlo do již stokrát omílaného tématu studia v zahraničí. Jak někteří víte, prvních pět měsíců školního roku trávím, jak už se tak říká, „na partnerské škole“, nedaleko za německými hranicemi v městečku Annaberg-Buchholz.

Škola, do které jsem koncem srpna vplul, je mi sympatická. Brzy jsem se zde skamarádil jak se spolužáky, tak dokonce s některými učiteli. Se sedmi sty žáky je to největší škola, kterou jsem kdy navštěvoval. Nemá tak jedinečně vyzdobené třídy s koberci ani barevné skříňky, ale líbí se mi tu.

Když jsem jednou přijel do Prahy, uvědomil jsem si jeden rozdíl. Dříve jsem si dostatečně nevnímal toho, jaká je škola zábavná, když bez výjimek rozumím a zapojuji se. Až se vrátím na PORG, budu si vážit toho, že rozumím úplně každému slovu.

Státní školy jsou v Německu místem, kam plynou peníze. Moje škola, zevnitř celá nová, si právě staví novou aulu a tělocvičnu. Veškeré učebnice jsou celé na křídovém papíře, a když má někdo dobrý plat, je to učitel.

Rodina, ve které žiji, je velmi příjemná. Během prvního týdne se ze mě stal jedináček, když nejmladší dcera odešla na internát. Není to tak, že bych zde pouze přespával a najedl se. Rychle jsme se spřátelili a již jsem tu zažil spoustu věcí. Například dnes odpoledne jsme s mým hostitelem kontrolovali hasičský vůz, což obnášelo projížďku a hlavně jsme procvičili dvaatřicetimetrový žebřík, přímo z koše na konci. Také jsem z nového úhlu poznal východní blok. Perlou z mnoha vyprávění o DDR, Německé demokratické republice, je lidový základ zkratky – Drei Doofe regieren.

A tak, jestli chcete co nejrychleji a co nejlépe druhý cizí jazyk používat, mám dvě rady. První, abyste se učili slovíčka, a druhá, abyste se učili gramatiku. Jako když najdete.

Metoděj Bohuněk, ex-sexta

Dámy a pánové, přijměte pozvánku na procházku zářivou alejí POR-Gánské lidové slovesnosti, kde klíčí, rostou a častokrát také mizí nízké myšlenky, zhýralé nápady a nevkusné ankety! Ano, po výstavě v Gauči, která ukazovala sešitové výtvary studentů, přichází výstava záchodová, lépe řečeno reportáž z ní.

Na úvod by snad byla vhodná citace jednoho z nápisů, jež je vyneseno na levém fochu černou permanentní fixou: „Nevynášejte, prosím, hlášky/výnosy z fochů ven. Dělá mi to neplechu v osobním životě – v tom zbytku, který mi ještě zbyl. Děkuji, Hr.“

„Dobré srání chce svůj čas, já a záchod – nevstupuj mezi nás.“

Čmárání po záchodových dveřích bylo na PORGu praktikováno, co si pamatují, vždy: na starých, ještě barevných záchodech, na přestavěných, modrých záchodech. Rozvíjející se kultura záchodová byla a je většinou v dobách jejího největšího rozkvětu pečlivě vybělena, zničena a zahlazena – kým jiným než vedením školy. Škola má zajisté na podobné zásahy právo – svůj majetek si může spravovat, jak jen chce. Akce jako vylepení papírů na záchodové dveře jsou však studenty vnímány rozpačitě. Ostatně nepochopení tohoto zásahu a následné strhnutí papíru některým z uživatelů toalety shrnuje na jednom z fochů kdosi těmito slovy: „Štěstí, že ten papír někdo strhnul, ještě by ho někdo počmáral.“ V tomto světle vskutku argument pana výkonného proti čmárání po záchodech vypadá trochu legračně – vlastně nám dává najevo, že od báňských učilišť se nebudeme odlišovat i tím, že na našich záchodech nenajdeme vulgární nápisy a kresbičky, ale i tím, že je budeme mít nanesené na papírech, které budou nalepeny na dveřích.

„Chybí tu žena!“ – „Byla jsem tu!“

Přesuňme se ale k ukázkám skutečné záchodové tvorby, pýše našich toalet. Návštěvník tohoto bezplatného muzea může zhlédnout jednoduché nápisy typu „Hýbl převrhl halušek kýbl“, ale i sofistikované (snad romantické) básně,

Záchodová kultura PORGu

(♂ část)

kresby atakdál. Nechme promluvit text z prostředního fochu, který je doplněn dokonce i ilustrací s králíkem z klobouku Bobkem, který se na obrázku žene ve svém autě do prudké zatáčky: „KDYŽ JE BOBEK V ZATÁČCE, TAK TROUBÍ, A KDYŽ DOJDE K BOURAČCE, Z PRDELE SE ČMOUDÍ.“

„Support your local POR(N)G star!“

Ke sprostým a vulgárním výtvorům patří samozřejmě i drbání, pomlouvání a klebetění. I to je tu samozřejmě zastoupeno v hojně míře, počínaje debatou o to, kdo že je momentálně přítelem jedné nejmenované slečny, konče tím, koho by pisatelé nechtěli najít ve svých kalhotách.

I tato část tvorby je ale zvládnuta s nejvyšší možnou noblesou, s jakou se takovéto téma dá zvládnout: kupříkladu originální dvojbáseňka popisující náklonnost dvou lidí jednak z pohledu muže a jednak očima ženy je toho dokladem.

„Senzace! Američtí vědci konečně objevili mužský mozek!“ (Přičemž ilustrace u nápisu dokládá přítomnost pánského mozku v příslušném pohlavním orgánu.)

Nad rámec „obvyklé“ záchodové tvorby, kterou můžeme vidět v různých klubech, špatných hospodách a jiných podobných zařízeních, jsou PORGánské ankety, hry a soutěže. Již tradiční soutěž „Shit-battle“, jejímž cílem je v daném měsíci použít toaletu co nejvícekrát, přičemž návštěvu je samozřejmě třeba zdokumen-

tovat pomocí čárky napsané ke jménu soutěžícího, ukazuje na několikačlennou základnu záchodových štamgastů, kteří se zřejmě největším dílem zaslouhují i o rozvoj záchodové slovesnosti – u jejich přezdívek je vždy čárek víc než u ostatních. Mezi hrami nechybí ani oblíbené piškvorky, z anket ukažeme jednu z chlipnějších, zvanou „Čůrometr“.

„ŠETŘI PAPIR!“

Všechny tyto texty (a mnoho dalších), jež jsou k vidění krom tohoto článku samozřejmě i na pánských toaletách, jsou zejména snahou o rozptýlení dlouhé chvíle, které člověk musí strávit za dveřmi s nápisem 00. Jejich tvůrci jsou ale na ně občas dokonce i hrdí, baví je číst výtvary ostatních pisatelů – ostatně občas se objeví opravdové skvosty, výtvary nepostrádající nápad či nadhled... Obecně je to ale ten druh zábavy, který přichází, pokud nemáte na záchodě co číst. Občasný zásah proti těmto výtvorům nemá smysl, protože čmáranice, obrázky a texty se časem zase objeví... Takže pokud nebude nápis „PO POUŽITÍ ZANECHÁVEJTE ZÁCHOD V ČISTOTĚ A POKLIDU“ odhánět potenciální studenty PORGu, kteří s křikem vyběhnou z pánských toalet a nebudou chtít do naší školy už nikdy vkročit, pak bych se být ve vedení gymnázia s takovýmto a podobnými „nedostatky“ prostě smířil (anebo zakročil nějak důrazněji, což si ale nedovedu a ne chci představit). Někteří studenti se zasmějí a ti ostatní si výtvary číst nebudou.

Kuba Kurnas, kvinta

Pozn. redakce: Dámská část nebyla zčásti kvůli rekonstrukci dámských záchodů a svědomitému mazání nápisů, zčásti kvůli neschopnosti dámské populace PORGu cokoliv kloudného na dveře napsat bohužel zaznamenána. Snad příště.

Jakub Švec na cizích WC

Matfyzáků plno přednášek

Jeden den s fyzikou je akce pořádaná na půdě Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Jejím účelem je alespoň dojmově přiblížit prostředí, život a obsah studia na fakultě především středoškolákům, potenciálním studentům. Celý den sestává z množství přednášek na fyzikální témata, výstav a exkurzí do vědeckých pracovišť. Letos 29. září se sraz zájemců o technické vědy konal už podvanácté.

Po ranním motání se kolem bloku vysokých škol a konzultaci mapy jsem se konečně ocitl před karlínskou historickou budovou, ve které jsem se měl oddávat hromadám vědomostního blaha. Už od začátku na mě akce působila jako něco velkého, skoro mě až překvapilo, kolik se schází skupin školních výprav. Při rozhodování se, na kterou z vějíře přednášek nebo interaktivních expozic, ke mně přiskočila holka, nejspíš studentka prvního ročníku fakulty, a vesele mi odříkala nějakou debilní básničku jako „Fyzika to není nuda/všechno další zdá se pruda!“ Po chvíli paralyzace, kterou mi tímto činem způsobila, se omluvně usmála, nabídl mi bonbón, a už normálně se zeptala, jestli nepotřebuji poradit s výběrem.

Dorazil jsem na první přednášku a úplně mě ohromilo, kolik bylo v místnosti lidí. Všechna sedadla byla plná a obsazené byly i schůdky mezi nimi. Pokud člověk nebyl dost vychytralý a neukořistil si sedadlo o přestávce, kterého se pak pevně držel, musel zůstat stát. V davu přítomných byl sice vyšší než průměrný výskyt těch stereotypních „pravých matfyzáků“ s brýlemi, flanelovými kostkovanými košilemi zastrčenými do kalhot a autisticky nepřítomnými pohledy, ale ne zas o tolik vyšší, než jsem čekal.

Dopolední vykládání byla vesměs ukázkou zaskočení přednášejících nutností něco vykládat středoškolskému posluchačstvu. Občas se z obsahu stala nezáživná kostra z větší části zbařená odbornou obsahu, jindy se dělo pouze veselé vystoupení s balónky a mýdlovými bublinami, kde už hlubší obsah nebyl skoro vůbec. Jako poslední v tom dopoledni bylo téma „Relativita pro úplně každého zájemce“, při kterém se pokusil bělovlasý docent vměstnat speciální teorii relativity do pětáctičetiminutového výkladu. Možná by se mu to podařilo vyložit tehdy, kdyby se všichni pohybovali alespoň devíti desítkami rychlosti světla oproti hodinám odměřujícím čas do konce hodiny. Inu což, alespoň zmínil historický kontext a praktické závěry.

Odpoledne se přednášky a exkurze přesunuly do moderní funkcionalistické budovy v Tróji. Jako první byla přednáška o urychlovačích částic vědce od fochu, jako

jeden z mála vyčerpávajícím a celistvým způsobem dokázal vysvětlit svoji problematiku. Zdůvodnil například, proč se musí stavět urychlovače tak velké, jako je nedávno zprovozněný Large hadron collider, nebo proč jsou některé urychlovače kruhové a další zase rovné. Potom jsem se vydal na exkurzi na jedno vědecké pracoviště, kam mě přilákal hlavně zvláštní název „Nukleární magnetická rezonance“. Zde mi po chvíli uvádění do technických detailů a praktických informací poblíž nějakého divného magnetického zařízení, o kterém výzkumník vyprávěl, jako bychom to všichni v podstatě znali, docela vypnul mozek. Mlhavě si vzpomínám akorát na nějaké grafy a zmínky o praktickém využití při tvorbě nové generace harddisků.

Poslední dobou bojují vysoké školy zvláště pak technického rázu o studenty. Takto bojovný byl i jeden den s fyzikou. Snaha vzbudit zájem o vědu pravidel a vlastností u co největšího počtu lidí byla hlavním záměrem celé události. V očích přednášejících se objevily spokojené plamínky hrdosti, když to bylo oceněno. U koho by to tak nebylo, když se po výkladu tleskotem rozezní celá místnost nacpaná lidmi tak, že málem vypadávají okny. Bylo ale jasné vidět, že vysokoškolská učitelé nemají praxi v jednohodinovém vzdělávání středoškoláků, což se negativně projevilo na srozumitelnosti a následném celkovém přínosu.

Vojta Witzany, septima

Budiž světlo! ze žárovky

Uvědomujete si, jaký byla žárovka úžasný vynález? Lidé sice znali už předtím nějaké způsoby svícení, dokonce existovaly způsoby svícení pomocí elektřiny, ale žádný nebyl tak dobrý jako žárovka. Nebo byste si chtěli podpálit dům petrolejkou nebo loučí, či vypálit oči obloukovou lampou?

Mohl Thomas Alva Edison v roce 1879 tušit, že jeho vynález získá takovou slávu? (Pro přesnost, na to, že materiály mohou svítit, když jsou rozžhaveny elektrickým proudem, přišel již v roce 1805 Humphry Davy, žárovku jako takovou vynalezl pan Goebel v roce 1854, ale výrobu žárovky uvést do praxe dokázal až Edison v roce 1879. První žárovky byly uvedeny na trh v roce 1881.) Vždyť žárovky se vyrábějí už 127 let a za tu dobu muselo být prodáno mnoho milionů kusů. Pravděpodobně je to nejprodávanější elektrický spotřebič v historii. Možná to je způsobeno jejich krátkou životností, možná tím, že donedávna v praxi neexistoval jiný elektrický zdroj světla. (Princip výbojky znal sice již Nikola Tesla, ale více se začal rozšiřovat teprve nedávno. A jiné zdroje světla mají náklady na výrobu daleko vyšší než žárovka.) Elektrické osvětlení (žárovkové) bylo pro vývoj lidské společnosti velice důležité. Nejen že umožnilo noční život, hlavně prodloužilo pracovní den, tím způsobilo větší výdělky, a tím vyšší úroveň civilizace a rychlejší vývoj. Přineslo naději do dlouhých temných zimních večerů, umožnilo večery pod lampou, na ulicích zvýšilo bezpečnost (staré plynové lampy moc nesvítily a odstínem svého světla pouze zvyšovaly strašidelnost nočních uliček), nenahraditelně pomohlo v budování světlejších zítřků.

Co se žárovek týče, byli jsme velmi pokrokový stát, jako vždy. První žárovky u nás se rozsvítily v Robertově cukrovaru v Židlochovicích, bylo to v roce 1880. Od roku 1881 měla žárovkové osvětlení Daňkova strojárna v Praze. Mahenovo divadlo v Brně mělo elektrické osvětlení jako první divadlo v Evropě.

Myslím, že žárovky měly takový úspěch hlavně pro svoji jednoduchou a levnou výrobu (jak lahodně znějící slova), relativní bezpečnost a příjemné světlo (na rozdíl od obloukovek). Teď už ale technologie pokročila a dostávají se na řadu svítidla dokonalejší než žárovka. V době „ekonomické krize“, kdy je ČEZ nucen vydírat své zákazníky, kteří mu kradou elektřinu, a šetří se světlem tak, že nastává temno v hlavách některých lidí, má žárovka pár drobných nevýhod. Je docela zastaralá, má katastrofálně nízkou účinnost (téměř všechnu elektrickou energii přemění na teplo) a nízkou životnost. Stejně množství světla z žárovky vás stojí mnohem více než stejné množství světla vyrobeného jinak. Postupně se bude přecházet na zářivky a později na LED diody. Vyměněním všech žárovek za úsporné zářivky by se dosáhlo ohromných úspor elektrické energie, a tím i spáleného uhlí a vypuštěného oxidu uhličitého. Já myslím, že jsou oblasti, kde by se mělo šetřit víc, ale někde se začít musí. Některé země už na to přišly a chystají zákaz žárovek a plošnou výměnu za úsporné. No, uvidíme, jak to dopadne. Osobně se bojím neodborného zacházení se zářivkami a likvidace vysloužilých zářivek. Zářivka totiž nepálí tak jako žárovka, která člověku prostě nedovolila dotýkat se jí, takže si s ní lidé mohou „hrát“, a kromě toho obsahuje jedovaté látky, například rtuť. Přesto zářivky pravděpodobně mají více výhod než nevýhod. A je třeba dostat se od žárovek někam dál.

A rada pro vás? Sviťte žárovkami, než vám to Evropská unie zakáže, šetřete pokud možno elektřinou a poděkujte Edisonovi, Nikolu Teslovi a mně.

Honza Bohuslav, kvinta

Kráčeni za bratry wachovskými

„Usmívejte se, budete na facebooku!“ říká rozemátá holka těsně před blesknutím. Internetová služba, kde má člověk vytvořený svůj profil s různými doplňky, které vás časem pohltnou a oberou o nějaký ten další plátek volného času, nazvaná facebook, se chorobně šíří nejen porgánským prostředím. Pod přidávanými fotkami se hromadí komentáře, často balast, ve zvláštní pokřivené hře se virtuálně obchoduje s lidmi a ve statusech se odehrávají tiché války doprovozené jen hbitým pocvakáváním kláves a odkapáváním potu a slz.

Je to další z krůčků směrem k převedení života za obrazovku, za médium. Mezi prvními byly v podstatě logické hrátky. Jejich technologický běh vpřed nám však přinesl smysly šálící podívané, kde už dávno není potřebné chápání několikabodových symbolů pro hraní. Už se neozývá „A hele, tamto šišatý hnědý, to je jako mina, nebo co?“. Člověk už může být, prozatím jen zvukově a vizuálně, cokoliv, co mu hra nabízí.

Další prvek, který je na cestě k věrnému imaginárnímu životu, je světová síť, internet. Ze začátku to byl jen lepší způsob publikace a sdílení dokumentů a informací, který ulehčoval život pár vědcům, později i celému světu. Po popularizaci se na povrch začaly

dostávat osobní zápisky smíšené s vlastními názory, pod pseudonymy, nyní mnohem častěji pod vlastními jmény. Je to nový způsob publikace, bez obtíží, bez výběrových řízení a s nepodstatnými náklady. Dnes může zveřejňovat své vlastní výtvořky a nějakým způsobem zveřejňuje téměř každý. S tím se objevuje i jiný postoj tvůrce – jsem tu, stojím tady, a říkám si právě to, co si myslím, nemusím tomu rozumět, a nebudu se za to omlouvat, sděluji to, co je pro mě podstatné, a pokud se vám to nelíbí, nemusíte si to číst ani prohlížet.

Jak se objevuje více a více služeb na zveřejňování obsahu souvisejícího se soukromými osobami, tím více a vícerozměrněji si průměrný člověk vytváří vazby a vícedílnou identitu v síti. A když někdo používá program, který dělá statistiku hudby, aby ukázal svému okolí, co poslouchá, stránku, kde nahrává své fotky, aby ukázal, co kde viděl, najednou se objevují služby jako Myspace, Orkut nebo právě Facebook, které to vše kloubí. Zjednodušeně jsou tu totiž proto, aby ukázaly, kdo onen člověk je.

Na internetu lze dnes cokoli: nakupuje se zde jídlo, je tu i virtuální hřbitov – věc velmi zvláštní, ale myšlená vážně, využívají ji často emigranti, kteří se nemohou kvůli

vzdálenosti setkat, například Poláci v Anglii. S automatizací a robotizací všeho okolo nás to může skončit tak, že jen základní potřeby bude muset člověk dělat fyzicky.

Ale to by byla hrozná nuda, kdyby člověk pořád jenom někde seděl, ne? To není žádný problém, vřdyť už teď znám lidi, kteří se mnohdy raději sejdou ve své oblíbené online hře World of Warcraft, pozabíjejí hromadu příšerných stvoření, pořádně se u toho hýbou, skáčou, a občas se i dostanou na další level. Nebo třeba takový Second life, další online hra, to také stojí za to. V ní můžete ve svém volném čase hrát virtuálně úplně obyčejný život!

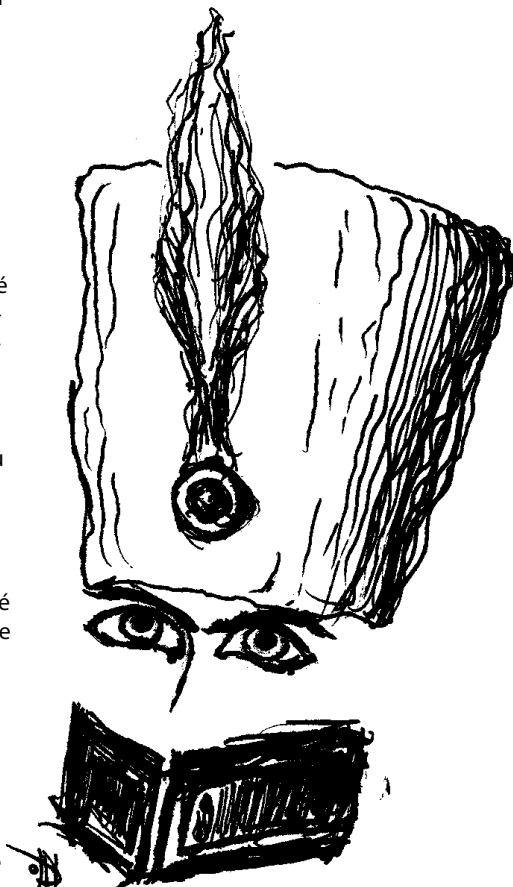
Ale teď vážně, je to jen čas, který nás dělí od toho, že nám technologický pokrok a věda povolí ovlivňovat a sugerovat všem smyslům, umožňující vytvořit naprosto věrný svět napojený přímo na naši mysl bez média. Spolu s přesunem všeho do zdánlivě roviny se možná budeme moci pohybovat v otisku, matrixu naší skutečnosti. Budeme v efektivnější, krásnější, bezbariérovější a spravedlivější realitě, ale...

Přece jenom to bude trochu divný.

Vojta Witzany, septima

Babička démonická

Jsem přesvědčen, že o veledíle Boženy Němcové netřeba je déle se rozepisovat. Děj znají všichni sebedešně gramotní Čechové a není nutné psát stále dokola tytéž synopsis. Objevil jsem však jednu velice znepokojující skutečnost. Němcová, velmi pravděpodobně aniž by to tušila, v myslivcově vyprávění o Viktorce vytvořila od dob raného baroka nejucelenější, byť beletrizovaný popis nadpřirozené bytosti, z hlediska vampyristu nadmíru zajímavé. Popsala případ výskytu můry, resp. maskulinum - morouse, na Ratibořicku. Je ovšem nutné poznamenat, že onen morous v podobě Černého myslivce využívá pro cicání své oběti poněkud neobvyklou metodu. Namísto běžného způsobu tlačení na hrudník Černý myslivec po dlouhou dobu sleduje každý pohyb své oběti, čímž naváže psychický kontakt (běžné můry neusilují o to, aby jejich počínání bylo zaregistrováno, naopak se snaží navenek vystupovat jako zcela obyčejní občané či občanky). V case Viktorce bylo pro Černého myslivce nezbytné překonat amatérské exorcismy staré kovářky, čehož docílil opět psychologickou cestou. Využít nezkušenost a citovou nevypěstlost dívky, svého šarmu a nepochybně lehce démonického image, zvládl rozdmýchat ve Viktorce dojem, že jej miluje a stůj co stůj mu musí být na blízku. Dala mu i sama od sebe svůj ochranný amulet, když se otázal, co to má na té tkaničce, na krku, na té tkaničce, v bláhovém domnění, že jej nepotřebuje. Zde v tomto momentě je naprosto jasný a přesvědčivý důkaz o pravosti našeho morouse, neboť motiv a způsob, kterým bylo zlikvidování amuletu provedeno, je totožný s dnes již legendárním revenantem, kterého popsal K. J. Erben v baladě Svatební košile. Ale zpět k Černému myslivci. Viktorka po návratu domů z pastviny, na které se vše událo, těžce stonala. Nereagovala na vnější kovářčiny podněty a celý povrch těla měla studený, odkrvený. Amatérská kovářka nejspíš trochu přeháněla, když prohlásila, že viděla Černého myslivce venku, kterak je zahalen do temnoty a jeho oči svítí jak rudé uhlíky. Podobné jevy se u můr nevyskytují. Její druhý poznatek, že morous mladé Viktorce saje krev, bych pouze upravil. Nesál totiž krev, ale cical životní sílu, energii, kterou si sám nebyl schopen vytvořit, a tímto způsobem parazitoval na lidech, aby sám zůstal naživu. Černému myslivci se podařilo smýšlení ubohé Viktorky natolik podryt, že podlehl nevysvětlitelnému puzení, které bylo nic než přání morousovo a které se na ni přeneslo tím podivným duševním můstkem, jež vytvořil, a odešla s ním jako pes na vodítku. Myslivec skončil za nejasných okolností daleko od Ratibořicka. Myslím si však, že Viktorka mu už nebyla k užítku, proč se jí zbavil, a naleznuv lepší obět, pokračoval dál. Závěrem bych si dovolil vyslovit domněnku: je více než pravděpodobné, že Černý myslivec stále žije. Srostlé obočí je jeden z nejvýraznějších fyzických znaků, podle kterých jsou tito tvorové identifikovatelní. Pozornost a včasná prevence je nejlepší způsob, jak se můr vyvarovat.

Kryštof Hejný, sexta

>> Vicky Cristina Barcelona

Je to komedie. Je to svým způsobem romantické. Romantická komedie? Je to od Woodyho Allena. Rozhodně ne film, jaký si běžně představíme pod pojmem romantická komedie. Řekla bych, že něco mnohem víc obohacujícího.

Hlavní hrdinka příběhu je samotná Barcelona, město, kde to žije. Úvodní stejnojmenná nádherná píseň (od skupiny Giulia & los Tellarini) způsobí, že se do ní zamilujete ještě dřív, než vůbec spatříte první záběr.

Vicky a Cristina, mladé Američanky, kamarádky, se rozhodly strávit léto v Barceloně. Vicky chce studovat katalánskou kulturu, Cristina sama sebe. Vicky má jasnou představu o svém životě, jak ho prožít, s kým ho prožít (je zasnoubená). Cristina má nejasnou představu o tom, že filmy už asi točit nechce, a co se týče vztahů, neplánuje. Ono se to záhy naplánuje samo, při setkání s malířem Juanem Antoniem. Umělec, bohém, krasavec (to vážně jo!), co nosí barevné, slušivé košile, umí říct správnou větu ve správnou chvíli, hlavně si umí užít života, do kterého vplul s přitažlivým

temperamentem. Dokáže dívky okouzlit, bez ohledu na jejich plány. Ovšem umí uznat, že zasnoubení je zasnoubení a není dobré ho trhat. Vicky, byť sama snoubenka, polapena španělským šarmem váhá. Je jí však jasné, že Cristina, kterou si Juan nastěhoval k sobě, se k malíři hodí mnohem lépe.

Tě zkrří cestu bývalá manželka malíře, Marie-Elena. Žena, kterou Juan nikdy nepřestal milovat. Ti dva byli jako stvoření jeden pro druhého, zároveň spolu nemohli vydržet. Moc energie a temperamentu na jednu domácnost, obzvláště ze strany horkokrevné, hysterické, žárlivé Španělky, jež se i pokusila sáhnout si na život. Penélope Cruz je v této roli nepřehlédnutelná a nepřekonatelná. Tolik temperamentu a energie se prostě k Barceloně hodí, ona si ho přímo žádá. Zároveň se na scénách s ní pobavíte nejvíc z celého filmu.

Jak se s tím vším Cristina i Vicky vyrovnají? Cristina zjistí, že jakkoliv se snaží být svobodomyšlná a temperamentní, španělská krev jí v žilách prostě nekoluje. A Vicky se přesvědčí, že život s takovým nespoutaným katalánským umělcem asi není úplně pro ni. Tohle je nepatrný nástin děje, který je velmi hravý a působivý.

Woody Allen stvořil film o vztazích, jenž,

na rozdíl od jiných kousků podobného druhu, o nich skutečně něco vypovídá, velmi výstižně a s lehkostí, zároveň nic zbytečně neřeší a nedramatizuje. Není to ten typ filmu, kde čekáte, až a co se začne dít a jak se to rozuzlí. Je to film, kde si plně užíváte každou minutu a těšíte se na tu další, kde posloucháte vyprávění kouzelného příběhu, doplněné kouzelnými záběry, kde se smějete nad osobitně vtipnými dialogy, kde se těšíte pohledu na dobře vybrané herce, z nichž nikdo nevyčníká svou neschopností a Penélope Cruz vyniká svou osobností. Přitom takovýto příběh svádí k zpracování „rádoby intelektuálního“ – napjatému, dramatickému, s depresivním podtextem a jakýmkoliv, jen ne ani v náznaku šťastným koncem. Tam by se to mohlo zvrtnout. Naštěstí Woody Allen ví, jak udělat dobrý film, a rozhodl se natočit nesmírně vtipnou komedii, která je odlehčená doprovodem režiséra coby vypravěče. Nic nám nevnucuje, jen naznačuje, že je třeba brát ji lehce s nadsázkou a hlavně si to užít, protože to jde u tohoto filmu tak, jako u málo jiných.

Nora Behová, kvinta

>> Virtuální třídnicí

Byl jsem dotázán kýmisi ze studentů této školy, co soudím o takzvaných elektronických třídnicích. Poněkud zaskočen pomohl jsem si starým tureckým příslovím z příručky „Stará turecká přísloví o třídnicích knihách“, kterou jsem šťastnou náhodou měl u sebe. A hned, při pouhém otevření, mi padlo jedno velmi případné přísloví do oka: „Je to malý krok pro pedagogy, ale velký skok pro pedagogiku.“ Samozřejmě strojů nám třeba a virtuality ještě více a to nepochybně měl na mysli i dávný turecký tvůrce tohoto přísloví, který viděl až k nám do daleké budoucnosti.

Ovšem nemám ve zvyku spokojit se jen s jedním názorem, a tak jsem se obrátil k čínským klasikům, a hle jaký podivuhodný příběh o muži ze státu Jen jsem tam četl.

Zigong vycestoval na jih do státu Chu. Vraceje se přes stát Jin, míjel jižní břeh řeky Han, kde spatřil starce, jak obtížně zavlažuje zeleninová pole. Nabíral džberem vodu a tou všechno zaléval. Bylo to velmi namáhavé a výsledek velmi hubený. Zigong řekl: „Jsou přece taková zařízení, která zavlaží v krátké době stovky takových políček. S nepatrnou námahou dosáhneš velkého pokroku.“

Zahradník se zašklebil a řekl: „Slyšel jsem od svého učitele, že kdo chce mít nějaký takový stroj, musí ho taky tak nějak umět nastrojít, musí mít k tomu tak nějak ustroje-

nou mysl, takto ustrojená mysl se vám usadí na srdci a je rázem veta po vši čistotě. A kde není ryzí čistota, tam je přirozenost už nejistá, tam, kde přirozenost ztratila svou jistotu, není už místa pro cestu. Ne že bych o takových zařízeních nevěděl, ale byla by mi hanba s nimi pracovat.“

No ovšem, tyhle čínské příběhy jsou sice zábavné, ale kdo tomu má rozumět. A vůbec podívejme se, kdo tenhle příběh vypráví. Je to samozřejmě starý Zhuang, což je jen tak mimochodem onen člověk, kterému se kdysi zdálo, že je motýlem a pak se probudil a nebyl si jist, zdali je Zhuangem, kterému se zdálo, že je motýlem, nebo motýlem, kterému se právě zdá, že je Zhuangem. A ještě také mimochodem se tento Zhuang setkal kdysi na mostku přes řeku Chao s mistrem Chuejem a vedli spolu takovýto rozhovor:

Zhuang řekl: „Pohledte, jak si ti jelci volně a bezstarostně plavou. To je to, co ryby těší!“

Mistr Chuej na to řekl: „Vy přece nejste ryba, jak můžete vědět co ryby těší?“

„A vy nejste já, jak můžete vědět, že já nevím, co těší ryby.“

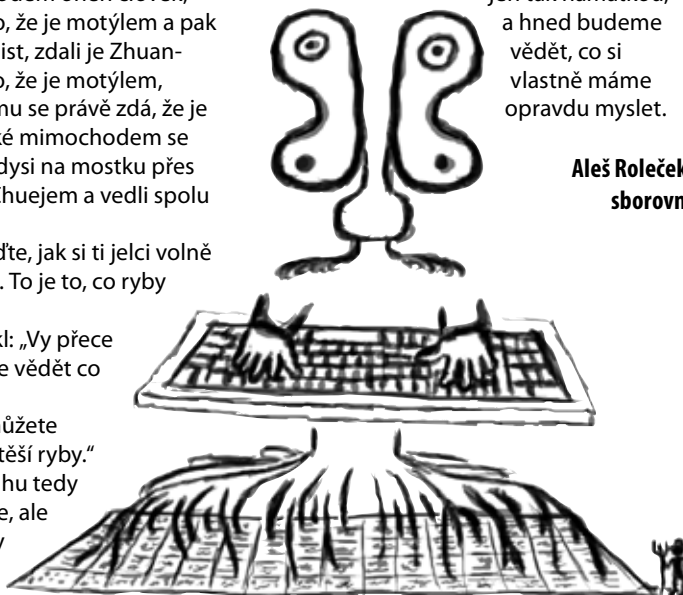
„Já nejsem vy, nemohu tedy zajisté vědět, co vy víte, ale stejně jistě je, že ani vy nejste ryba, a tím je

bezpečně dáno, že nevíte, co ryby těší!“

Zhuang řekl: „Vraťte se, prosím, k tomu, z čeho jsme vyšli. Řekl jste, jak mohu vědět, co ryby těší. Kdo se takto ptal, musel se už ptát s tím vědomím, že já to vím! A já jsem to věděl, když jsme stáli nad řekou Chao!“

Takže je alespoň vidět, co to bylo za lidi v té staré Číně. Nedůvěřivý zahradník a pomatenec, který je přesvědčen, že chápe ryby. To je nám k ničemu, raději zase zalistujme ve starých tureckých příslovích, třeba jen tak namátkou, a hned budeme vědět, co si vlastně máme opravdu myslet.

Aleš Roleček,
sborovna

Perlička na dně talíře

Po dvou zákazech a třech povoleních jsem měla víkendový výlet do Anglie konečně jistý. Říkám konečně, protože tomu všemu předcházely půlroční neshody na toto téma. Pak ale všichni usoudili, že bude mít alespoň kdo hlídat dvouletého bratrance, a bylo rozhodnuto.

Na konci října jsme pekelně brzo ráno vstali (dobrá, asi v půl šesté...), prorazili všude ležící mlhu a dojeli na ruzyňské letiště. Máma byla vynervovaná kvůli zbývajícím dvěma dětem, které zůstaly doma s dědou, táta kvůli přemíře věci a mlže bílé jak mléko, husté však jak pudink, a já ve své rozespalosti snad jen kvůli tomu, jestli jsou čtyři trička na tři dny akorát. Radost mi naopak dělala představa spolužáků ploužících se na páteční nultou (odpusťte) a všechny nás těšil nadcházející víkend.

Jakmile nás odbavili, poslechli jsme si s tátou, jak jsou ty parfémové tady na letišti levné a máma zapadla do blyštícího se obchodu. Nevím proč, tohle ji chytá vždy jen na letišti, normálně nakupování nesnáší... Za chvíli jsem do obchodu byla vtažena taky. Ven jsem pak vylezla celá zelená ze všech těch vůní, zato však s parfémem a pyšnou maminkou. Alespoň nějaký smysl to mělo.

Na anglickém letišti Stansted jsme ještě zahlédli světa odjíždějícího vlaku, usadili se v kavárně a smířeně čekali na další příjmy spoj do Cambridge, cíle naší cesty.

V Cambridgi už na nás čekal strýček, na jehož doktorskou promoci z kulturní antropologie jsme cestovali, teta a dvouletý bratranec, který se na nás vesele zubil. Došli jsme si na oběd a potom na prohlídku města. Staré univerzitní budovy, všude pobíhající studenti a mladí lidé, žádné malé děti, sytě zelené a dokonalé trávníky, zapadlé kavárny a malé obchůdky mě nadchly. Atmosféra, kterou to tam dýchalo, nás úplně pohltila. Se strýcem jsme sháněli předepsané knoflíčky k taláru na nadcházející promoci, navštívili asi tři krejčovství plné nejrůznějších uniforem a já se nemohla ubránit celou Cambridge přirovnat ke světu Harryho Pottera.

Večeřeli jsme ještě s několika dalšími strýcovými přáteli v indické restauraci a mně se po dlouhé době stalo, že jsem jen seděla, jedla a mlčela. Styděla jsem se mluvit anglicky, styděla jsem se mluvit francouzsky (stoloval s námi i jeden Francouz) a jen ukecaný strýček mě nakonec donutil ke konverzaci. Prozradil mi, že jeden z pánů u stolu (chcete-li konkrétněji, měl červený svetr) se chystá do českých škol vybírat maturanty pro studium na Kings College, nejstarší a největší koleji, a dostala jsem nakázáno reprezentovat PORG. Nechtěla jsem mluvit, musela jsem mluvit. Že ten pán v červeném svetru přijede, ale nezaručuji. Angličtina se mi v tu chvíli úplně vygumovala z hlavy.

Druhý den byla ona slavná promoce. První

část hlídala bratrance máma a já, teta a táta jsme šli se strejdou nejdříve na nacvičování obřadu a potom na slavnostní oběd na strýčkově koleji Corpus Christi. Usadili nás do velké síně s vysokým stropem (jen jen jsem čekala, že se nahoře začne měnit počasí, stejně jako v knihách J. K. Rowlingové) a po společné modlitbě a zaznění gongu nám naservírovali jídlo.

Začalo to bledě. Bledým kozím sýrem, který nejím. Snažila jsem se do sebe zdvořile alespoň kousek dostat, nakonec jsem ale sýr, možná nezduřivě, přenechala strýčkovi. Následovalo kuře s kroupami a lusky. Dobré to bylo do té chvíle, než jsme si na menu přečetli, že nejde o kuře ale o „guinea fowl“. Opatrně jsem se zeptala Australanů, co seděli naproti nám, jestli nevědí, co to vlastně jíme. Zažertovali jsme o morčeti s křídly, co to ale doopravdy bylo, nám hlavou vrtało ještě při dezertu. Při – ze začátku pouze zdvořilostní – konverzaci se sympatickými Australany mi přicházely na mysl tolikrát opakované „formal phrases“ pana profesora Rufera, když jsme se ale dostali k českému pivu, napětí se uvolnilo. Krom pohoršených pohledů Němců vedle nás, které přímo říkaly, o jak podřadných a světských tématech se tam bavíme, bylo všechno v pořádku.

Na obřad jsme se s mámou vyměnily, já si převzala bratrance Kristiána, celého od bramborové kaše, a máma (taky od kaše) odešla na promoci. Za chvíli za námi do úžasné kavárny, která je součástí kostela, přišel ještě strejdův kamarád David, žijící už asi pět let v Londýně, také s dvouletým chlapečkem. Kluky jsme nakrmili, kritická situace ale nastala, když potřeboval Kristián na záchod. No co já vím, jak to ti dvouletí chlapečci mají. Plínka, neplínka? Zoufale jsem se snažila Davidovi naznačit, jestli by to nemohl zařídit. Moje narážky nepochopil, takže jsem to musela zvládnout sama. Kristián byl jak z divokých vajec a vylezl mi na umyvadlo, držák dveří a pokusil se i o sušák na ruce. Ještě horší to ale bylo venku, na hlavní ulici, kde jsem hlídala i Kristiána, i Kryštofa (druhého chlapečka), zatímco David uvnitř platil. Kryštof se držel kočárku, který pořád ujížděl – což samozřejmě vedlo k tomu, že Kryštofek ujížděl taky – a Kristián si hrál na krtečka a houpavou chůzí odcházel neznámo kam. Ale zase to byla legrace...

Večer jsme navštívili pro změnu turec-

kou restauraci a já si připadala jak přioopilý koledník. Všude, kam jsem s těmi dospělými přišla, mi nalili skleničku vína. Před promoci, na promoci, po promoci, v restauraci... S červenými tvářemi jsem si pak po cestě domů půjčila strejdův talár a užívala si ten pocit „dospělosti“, dokud jsem o černou, dlouhou látku nezakopla. Domů jsme dorazili kolem desáté ještě s dalšími strýčkovými kamarády. Tedy, to, co jsem teď označila slovem „domů“, by se dalo nazvat i „doupě“, možná „nora“. Ubytovala nás strýcova kamarádka, moc milá paní, u sebe doma, zatímco sama byla na dovolené někde v exotické cizině.

No ale to jsme nevěděli, do čeho jdeme. Zkrátka za ty tři dny se nám nepodařilo ani zjistit, kolik koček tam s námi vlastně žije, v botách se chodilo skoro až do postele, jaká tam byla špína, a věci s třicetimetrou vrstvou prachu jsme nacházeli na naprosto nepatřičných místech. Foťák v koupelně, buben na schodech, v chodbě šuplík plný jen korkových špuntů, a když jsme se s tetou ráno chystaly na promoci, jediné zrcadlo bylo ve sprše...

V neděli ráno odletěl strejda s tetou a bratrancec do Německa, kde žijí, a my s rodiči po anglické snídani a krátké procházce v neustávajícím dešti usoudili, že pojedeme na letiště dřívějším vlakem, protože anglického počasí už máme akorát tak dost. To jsme ovšem ještě nevěděli, že ta nejangličtější mlha se poslední dobou zabydlela v Praze.

Ve vlaku jsme potkali rodiče jednoho z promujících, shodou náhod taky Čechy. Jejich syn prý studuje mitochondrie a já se blýskla tím, že jsem věděla, k čemu takové mitochondrie jsou. Let jsme prospali a Praha nás přivítala zase hustou mlhou. O půl hodiny později už bychom kvůli té bílé kaši nepřistáli. A abych nezapomněla, ta čtyři trička byla opravdu akorát.

Mimochodem, na „guinea fowl“ jsem se potom zeptala pana profesora Rufera, načej jsme společně ve slovníku našli, že jde o afrického, neobvyklého ptáka. Druhý slovník tvrdil, že jde o perličku. Tak já nevím, co jsme to tam jedli...

Bětko Kovandová, kvarta

Kterak zprznit českého klasika na sto způsobů

(Kapitola třináctá: Zkusme to přes film)

Vážení čtenáři, vítajte u dalšího dílu Vaší oblíbené rubriky na pokračování. Dnes se zaměříme na největšího českého romantika – Karla Hynka Máchu a na jeho vrcholné dílo Máj.

Vím, jaká otázka vás nyní napadá: Jak je možné zprznit něco, co už je beztak samo o sobě na dně odpadní jámy české literatury? Odpověď je velice prostá: Pečlivě si pročtete následující filmový návod a zcela jistě se vám povede, obrazně řečeno, situovat váš výtvar do devátého pekelného kruhu.

Vše začíná od tvůrce-režiséra. Nejlépe uděláte, když si vyberete takzvaného režiséra-kameramana. Jak toto spojení evokuje, jedná se o typ režie, která bude klást obrovský důraz na lacinou efektnost. Do filmu se vám pak dostane spousta nezapomenutelně dlouhých a unylných pohledů, prostor bude i pro legie bělostných šátků vlajících v prudkém větru, které se podle potřeby mohou zázračně zbarvit doruda. Veškeré záběry krajiny a nebe bude tento odvážný muž natáčet přes barevné filtry, takže se mu povede dosáhnout neuvěřitelných kontrastů, které nám budou naznačovat rozervanost Máchovy básně. Tuto rozervanost potvrzují i záběry, v nichž je možno spatřit moderní industriální komíny. Tento šovinistický bohatýr je také zcela evidentně fascinován sexualitou a kultem těla, pochopitelně jen ženským. Rusovlasá členka loupežnické bandy patrně podléhá neúprosným módním trendům, které vyžadují stejné opálení ňader jako zbytku těla. Asi proto tráví většinu filmu téměř obnažena. Její rozhoupané poprsí dokáže dokonce zastavit i rozjetý poštovní dostavník. I bujná ňadra švarných pradlenek středního věku se opovážlivě derou ven z hlubokých výstřihů. Ale největší prostor dal režisér skvostným oslavám ženské krásy, kterými disponuje božská Jarmila. Nejen mlynář Schiffner, nejen euroindiánský loupežnický vůdce Vilém, nejen zbloudilá slza, nejen kapka vína, ale dokonce i hlava andělíčka najde si spolehlivě způsob, jak se vnořit mezi ty dva dokonalé skvosty.

Co také nesmí chybět, je osobitá a vlastní, rozuměj chybná a defektní, interpretace událostí, které nejsou v Májí přímo popsány. Taktéž scény, které v Májí popsány jsou, je třeba upravit ku obrazu vlastnímu. Tak nám přibude přepadení kostela o pouti nebo rabování mlýna. Mimochodem držme se zásady udělat vše co nejpravděpodobnější a nejabsurdnější, takže mlýn bude samozřejmě větrný. Tento typ mlýnů se sice v Čechách používal, ale pouze v oblastech, kde byl nedostatek vhodných vodních zdro-

jů. A ačkoli fešná Jarmila často a ráda dumá na skále nad jezerem, přízneme si, lopatky větrného mlýna otáčející se proti večernímu nebi? To je přece romantika, to je to, oč nám v tomhle filmu jde!

Další důležitou součástí filmu jsou herci. Konkurs na hlavní hrdinku lze provést poměrně jednoduše: u každé adeptky udělejte součet velikosti ňader, unylosti pohledu a schopnosti se po styku (a během něj) vesele zachichotat. Tu dívčinu, která vám dá nejvyšší číslo, tu okamžitě najměte na post Jarmily. Ostatně, v celém filmu neřekne stejně ani slovo, nejvýše z ní vymáčkeme zvuk, který by se nadsázkou dal považovat za vyjádření záporu. U Hynka je to trochu těžší, ale nejlepší bude, když se bude jednat o mediálně známého politického rebelu, kterého ověsíme třásněmi a indiánskými šperky, které by mu kolega Vinnetou mohl jen závidět. Důležité je také, aby po něm něžná polovička české divácko-pubertální sekce chtěla dítě. Do rolí děsivých loupežníků obsadíme alternativně vyhlížející mladíky (a mladici), ze kterých místo děsu a hrůzy potáhne spíše opiovo-alkoholický odér a touha vybit si své postpubertální frustrace. A za ústřední postavu kata, která nás provází celým dějem a je s to zírat do kamery ještě ulejeji nežli sličná Jarmilka, si zvolíme nějakou stálou české filmové scény, která doplní jinak téměř neznámý herecký kontingent.

Dostáváme se k ději. Všichni víme, že Máj je básní romantickou, proto si můžeme dovolit dlouhé záběry do krajiny, táhlé recitování veršů i rej duchů na popravicím vrchu. Ten musíme vygradovat až ad absurdum, proto všem duchům rozdáme second-handové oděvy, nalíčíme je vrstvou běloby blížící se make-upu Marilyná Mansona a necháme je freneticky pobíhat kolem našeho otcovraždícího sexyboye. Ve výsledku by to mělo připomínat amatérský moldavský remake Scary movie. Ale nejdůležitější na romantice, jak všichni víme, je sex. Ano sex. Proto do filmu dáme co nejvíce

scén zachycujících naplňování hormonálních pudů. Nejlepší bude, když muž bude oblečen a Jarmilka téměř nahá, nechceme přece rušit estetický dojem z ženského těla pohledem na povislé a chlupaté mlynářovo tělo. Jarmila si milostných radovánek užívá opravdu dosyta a opravdu na mnoha místech. Můžeme ji pozorovat ve mlýně, u ní doma i na romantickém vršku v trávě. Tam se snaží podnitit erotický žár v rezavých mravencích, kteří jsou tak omámeni, že ji úplně zapomenou pokousat. Co nevykonají mravenci, vykoná Vilém, ne, on není kanibal. Jarmila se nebojí ani rozkoši orálního sexu, který si vychutnává s Vilémovým otcem mlynářem, cudně opřena o strom. Leč není jí přáno, protože milý číslo 2 přijíždí na svém oři, vyhmatává svého otce z hlubin Jarmiliny sukně a působivě ho natříkrát podřezává. Následný Jarmilin výraz můžeme zcela jistě přičíst na vrub šoku z přerušení aktu.

A nesmíme zapomenout na poslední složku našeho veledíla, na hudbu. Vyberme si nějakou renomovanou českou kapelu. Ta nám podá vlastní představu o tom, jak by měl vypadat důstojný doprovod k Májí. Popravdě, blíží se kvalitě hudby na postloptřské diskotéce ve čtyři ráno. Ale komu to vadí, že?

A naše dílo je hotovo. Teď nám zbývá jen potěšeně sledovat uspokojivé žebříčky návštěvnosti našeho filmu. Kochat se diváckými rekcemi typu: „Óch, monumentální a nezapomenutelná pocta českému veledílu! Děkuji moc, pane režisére!! P. S.: Nemáte kontakt na Stropnického?“ A kritiky v padnicích typu Respekt, Reflex etc. si můžeme dovolit vesele ignorovat, nevědí vůbec, o čem píšou.

A kdesi hluboko v našich srdcích nás bude hřát: Dokázal jsem to!

Matěj Jungwirth, sexta

Hrdliččin zval ku lásce hlas...

OTESÁNEK MEZI NÁMI!

AUTOR: VW
NÁMĚT: VW, DO, JK

NOVODOBÁ ABSURDNÍ
VERZE STARODOBÉ
POHÁDKY V PORGÁNSKÉM
PROSTŘEDÍ

NA OBLÍBENÉM MÍSTĚ KAŽDÉHO
PORGÁNSKÉHO KUŘÁKA - POD STROMEM...

Perly sviním: šnivá glosa

Arnot

Co to tu hraje za muziku? To asi Uhlíř zase paří...

Nejdůležitější je pocit sounáležitosti. Kdybych já si myslel, že jsem třeba Indiánem... no... tak mě asi odvezou do Bohnic.

Arnot: Jedině Indem bych se nemohl stát, víte proč?

T.S.: Nejste opálenej?

N.V.: Už je jich moc!

Svobodní Tygři Tamského Ílámu – moje oblíbená teroristická organizace!

Arnot: Tomáš, proč se na mě tak díváte?

T.S.: Za váma ve vokně je ženská jenom v podprsence
– *další den* –

Arnot: Tomáš, proč se na mě tak díváte? (otáčeje se a chechtaje se) Už je tam zas?

Rašínovi nabídli i kariéru ministra a on je prostě vyfakoval.

Beran

Výměnný zájezd do Vatikánu nechystáme, tak proč se učíme latinsky?

Latina je podobná matematice, takový předmět, který nemá tak úplně smysl...

Problém této učebnice je, že je extrémně nudná.

V latině se u předložek rozhoduje mezi 4. a 6. pádem. V němčině je to podobné, ale tam je to u 3. a 4. pádu. Koneckonců němčina tím 6. pádem jaksi nedisponuje, takže je to vcelku logické...

Beran (vyvolává): Alžběto...

NV: Já jsem Natálie!

Beran: Tak Natálie no. Sedíte špatně! (říká a vše si ověřuje na papírku se jmény a místy, kde kdo sedí)

Bidláková

No takže máme dvě koule, jo teď dám přestávku, zasmějte se, pak budem pokračovat...

Profota

Cílem má být cesta, která vede k cíli.

Profota: Takže výsledek 24 děleno 6 je kolik, Janku?

Janek: (spí)

Profota: Takže Janek nám to neřekne, takže já vám to povím: PÉT!!

Třída: prosím?

Profota: Teda pardon, já jsem trochu unavený, čtyři samozřejmě.

Příbík

Na to je dobrá mnemotechnická pomůcka, „ko“ jako přílehlý!

Roleček

Udává to Kristovu výšku. P. p. Arnot tomu neodpovídá, ten je hrozně malý

Slaný

tak si k tomu budeme něco víc řekneme jo

Slaný: to, co si myslíte, že vy je zisk

Monika: vyjezisk?

to jsou ty dané elementy, kteří, který, které...

Tatíček

Emma: A vždycky se nám to vyčítá, že tehdy se stříhalo za korunu.

Tatíček: To já se stříhám zadarmo

Toegel

Toegel: No třeba koaly mají vyloženě odpor k sexu...

T. S.: No ještě že nejsem koala!

Až budete, Martine, dobývat dívčí srdce, tak byste se divil, jak ji zaujmete, když jí řeknete, že pštros vznikl z vrabce a velblouda – bude úplně hotová!

Toegel: Latimérie podivná se jmenuje podle ženy, která ji objevila.

Monika: Latimérie, nebo podivná?

Když si dáte tyčinku Mars, tak je to jako, kdybyste snědli vepřo knedlo zelo... A ještě čtyři knedlíky k tomu!

Uhlíř

Já teď čtu jednu strašně zajímavou knížku... Teda, je to pro děti... No já tomu teda moc nerozumím, ale dějou se tam neuvěřitelné věci. Třeba že jedete na kole, ale ve skutečnosti na něm vůbec nejedete, to kolo je daleko před váma a vy vůbec nemáte šanci to kolo doběhnout.

Valášek

Valášek: No kdo je to šedá eminence?

M.P.: To je ten, co je v pozadí, ale tahá za nitky.

F.M.: Bočan!

Zikmunde, vás má pan profesor Hroch rád, běžte za ním, ať vám tu opraví ty hodiny... teda, kolega Bočan, samozřejmě...

Výšková

To je ale otázka, jestli si teda nevymyslím...

Moniko, vy nemáte v kabelce náhradní punčocháče?

Vy už máte teď, na začátku září, trestný body? No to tu dlouho nevydržíte... To jste si ten pracovní sešit ani nemusel kupovat!

DEUTSCHE SEITE

!ACHTUNG! !!Großer Wettbewerb!!

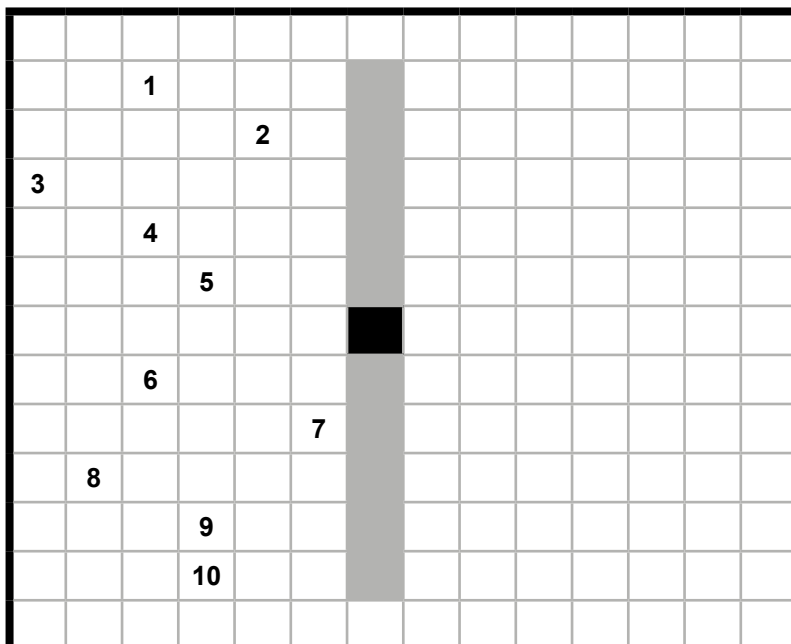
Wir haben für euch einen Wettbewerb vorbereitet! In der ganzen Schule sind Standpunkte auf verschiedenen Stellen. Jeder Standpunkt hat eine Aufgabe, die dich zu dem folgenden Standpunkt weiterschickt, wenn du die Aufgabe richtig löst. Die erste Aufgabe ist hier, das Kreuzworträtsel. Wenn du alle Aufgaben lösen wirst, wartet auf dich ein hübscher Preis! Leute, die nicht Deutsch sprechen, können auch teilnehmen!

So löse das Kreuzworträtsel und das Resultat wird dich weiter schicken!

Eure Sexta

Připravili jsme pro vás soutěž! Když vyřešíte křížovku dole, tajenka vás pošle na určité místo ve škole. Tam najdete další úkol, a když ten správně vyřešíte, pošle vás na další stanoviště atd. Stanoviště jsou po celé škole na různých místech. Když se dostanete až na konec, čeká na vás odměna! Neněmecky hovořící soutěžící jsou také vítáni, jinak bychom zadání samozřejmě nezveřejňovali i v češtině... Nicméně musíme upozornit, že většina úkolů souvisí s němčinou či Německem. Přejeme hodně štěstí!

Vaše sexta

Schreibt „ch“ wie zwei Buchstaben!

1. Der Autor von dem Drama Wilhelm Tell.
2. Die deutsche Stadt mit dem großen Flughafen.
3. Der größte Berg in Deutschland (2962m).
4. Das typische Essen in Bayern.
5. Der deutsche Präsident.
6. Die Hauptstadt von Bayern.
7. Der größte Fluss in Deutschland.
8. Der/die deutsche Kanzler/in.
9. Die bekannte deutsche Tennisspielerin.
10. Die größte Hafenstadt in Deutschland..

Geht, wo _____ (die Lösung von dem Kreuzworträtsel) sich befindet und sucht!

Was ist passiert

Es waren Ferien. Zwei Monate ohne unsere Freunde, unsere Klasse, ohne unsere farbigen Schränkchen. Es waren zwei Monate voll Verzweiflung, zum Glück nur zwei Monate.

Picknick am Anfang des Schuljahres war wie immer bei schönem Wetter, aber das erste Mal ohne V. K. Vojta Pešice hat endlich das Abitur abgelegt. Studenten aus Frankreich haben uns besucht. Septima war in Bestvina und hatte dort viel Spaß. Neue Studenten von der Prima sind super und sie sind auch sooo klein. Es gibt dort viele ruhige Mädchen und wilde Jungs, aber auch umgekehrt. In dieser Klasse gibt es auch ein paar interessante Namen. Zum Beispiel Uhlř, Janeček, Klaus. Wir waren in der Schule in der Natur. Es war schön. Zwei Studenten mussten nach Hause fahren, weil sie in der Nacht spazieren gegangen sind. Dort war auch eine coole Disko. Die Primaner hatten schon das erste Malheur. Sie mussten dann den Garten aufräumen. Š. P. und J. D. sind (wieder) zusammen. Die Zeiten ändern sich. Keine „Septima vás baví“ nur „Oktáva vás baví“. R. H. ist zu sehr problematisch, um in Frankreich zu bleiben. Oder sind die Franzosen so? K. H. hat nur Jungs auf ihre Geburtstagsparty eingeladen. Septima ist nicht mehr eine Klasse, wir sind eine Familie. Das staatliche Abitur kommt. Mathematik wird vielleicht obligatorisch. Wir haben eine neue Bibliothek. Die alte wurde rekonstruiert und es gibt jetzt hier neue Bücher. Koráb ist geschlossen und wird auch rekonstruiert. Es wird kalt.

POŘADÁTELEN UND SEXTA PRESENTIERT

DAS MÄRCHEN ÜBER DER RÜBE

Die große Rübe ist aufgewachsen, aber jeder hat sich aufgehalten und niemand konnte sie herausziehen.

So eine schöne Rübe!
Ich kann ihre
Pflanzenzellen
studieren. Pflanzen
haben die Zellwände.
Vielleicht kann uns ein
Zugpferd helfen die
Rübe herauszuziehen.
Aber ich brauche
einen Strick.

Wir könnten die Rübe mit der
Seilwinde herausziehen...
Oder, wir können den
Archimedisches Grundsatz
einsetzen und die Rübe
ausschwämmen. Einfacher ist
vielleicht das Hebeisen.

Oooh! Eine Rübe! Die passt
für mein neues
Experiment. Ich mache ein
Extrakt, und dann gebe ich
NaCl und KMnO₄ dazu.
Danach beobachte ich, wie
sich die Elektrone auf der
Umlaufbahn bewegen. Na
ja, aber wie bringe ich die
Rübe aus der Erde?

$la n n : 1 \text{ Rübe} / \sqrt{\text{Rübe}} \cdot (\partial \text{ Rübe} - [\text{ Rübe}] + !! [\Delta \text{ Rübe} "]) = \Omega \text{ Rübe} \square \infty \text{ Rübe} \parallel \text{ Rübe} AB = \text{Rübe}$

Was für eine große Rübe! Mit
dieser kann man 10 Kinder in
Kongo ernähren. Sein
Bruttoinlandsprodukt ist
2.147 \$. Aber dazu braucht
man die genaueren
Koordinate wissen. Oder die
Adresse. Und man muss die
Rübe herausholen. So macht
man es am Fluss Kongo.

Wo ist hier ein Problem?

